

VASS CSABA

HUNGÁRIA

AZ ARCHIREGNUM

Az itt következő tanulmány egy harmincnál több éve tartó, sok száz oldalnyi megjelent és ugyanannyi még nem publikált szövegre kiterjedt kutatást összefoglaló, a *valódi* Magyarország közsöszszerkezetének rekonstrukciójára vállalkozó könyv részleteiből összeállított vázlat. Vázlat jellegéből adódóan két szükítésen esett át a kötetben majd teljessé váló kifejtés: egyrészt, még a legfontosabbak közül sem minden témakört lehetett e tanulmányban felvetni, másrészt az ide iktatott minden felvetett probléma és téma csak néhány mondatos összefoglalóval kerülhetett be a szövegbe. Sok kérdésnek még a vázlatos tárgyalása sem fér e keretek közé, mint például országunknak az eredetünkre utaló Hungária beszélő nevének kifejtése. E vázlatosságot, a leendő kötet előzetes megméréttetése mellett talán az indokolhatja, hogy a Magyar, s a világon egyedüli Archiregnum szakrális nemzeti közsöszségének főbb alkotóiról olyan áttekintést, s nemzeti sajátosságainkba való olyan betekintést nyújt, amely sem a modern tudomány nyelvén, sem a vallási irodalom jelenlegi hivatalos nyelvén nem beszélhető el.

Ugyanakkor mi sem természetesebb, hogy mind a vallási irodalomban, mind a tudomány területén vannak komoly művekben kifejtett előzményei annak a szemléletnek, amely e vázlatban, s majdan a kötetben is kifejezésre kerül, s vannak az ittenihez hasonló, vagy azonos megállapítások is. Törpék állnak óriások vállaira, hogy kissé messzebb láthassanak – így kristályosodnak ki újabb, mélyebb igazságok. Sajnálatos módon azonban a hazai, s nemcsak a hazai, a győztesek ideológiává torzított, ellentétes hatalmi igényeiket legitimálni szándékozó, egymással mind a vallási és világi, mind a világi tartományaiban látványosan viaskodó konstrukcióiból hiányzik az a nyelv, amelyen Hungária Archiregnuma elbeszélhető lenne. És ami még ennél is fontosabb: ezek az ellentétek a valóság és a róla szóló írárok a főáramú elbeszélésekkel kapcsolatban a mással kiegészítésre nem szoruló teljesség látszatát keltik, ami még a gondolkodókat is lebeszélheti a más szemlélet kutatásáról. És megkönnyíti az Archiregnum elbeszéléséhez szükséges nyelven írt világ- és magyar irodalom „elfedését” az érdeklődők elöl: a minden oldalon ugyanazokból álló, s így összhangzó ideológiai konstrukciókból konstruált „teljességen” kívül nem lehet semmi érvényes. Csak éppen az igazság...

Szent Ágoston Civitas Populi című, a megszentelt emberi közsöszségről szóló alkotása az első az egyházi keretek közt született művek között, amelyre hivatkozhatunk, míg Fustel de

Coulanges életműve, s tanítványainak, köztük például E. Durkheim, Julien Ries alkotásai szolgálhatnak kiindulópontként a tudomány világán belül, sok más szerzővel együtt, akikre a teljes könyvben lesz alkalmunk bőven hivatkozni.

A kutatásra odaszánt évtizedek mellett, azoknak közel a felében abban a szerencsében részesülhettem, hogy tanítványom és barátom, Tóth Zoltán József jóvoltából, az ő Szentkorona szemináriumainak egyik előadójaként a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, illetve Varga Tibor meghívására az általa alapított Szentkorona Szabadegyetemen oktathatom kutatási eredményeimet. S végül nem zárhatom köszönő mondataimat anélkül, hogy Sárkány Kálmán nevét meg ne említeném, aki a Magyar Heraldikai Társaság örökös tiszteletbeli elnöke volt, s akit e területen első mesteremként tisztelvek, aki családi címere vizsgálatai közben először bizonyította szabir eredetünket, s mutatta meg, hogy családjának névadója és címerük figurája nem valaki hősi személy, hanem a Koppány nemzetség papi rendje volt,.

Az irányzatokon és intézményeken túl arra irányítom megtisztelő figyelmüket, hogy amit mondandó vagyok, nem tudhatnám, ha nagyra becsült mestereim, Pap Gábor és Molnár V. József, s később Kocsis István és Varga Tibor nem töltötték volna meg tartalommal mindazokat a kor félelmei miatt csak szórványos megjegyzéseket Szentkoronáról, amelyek családi legendáriumunkból az ötvenes-hatvanas években kerültek először előm. Ösztönző saját műveiken túl ők hívták fel figyelmemet arra a könyvtárnyi szakirodalomra, amely a magyarság valódi történetét beszéli el, amelyet az akkori és a mai hivatalos tudomány kirekeszt a kötelezően ismerendők közül, s amelyekből tovább egészíthettem ki ismereteimet e szakrális közösségről. A személyek között végül ismét említenem kell Tóth Zoltán József nevét, aki 16 évvel ezelőtt a Szentkorona szemináriumain való részvételelemnek felkészületlenségemre való hivatkozással való elhárításával arra ösztönzött, hogy megkeressem azt a tartományát e problémának, amellyel eladdig más kutatók nem foglalkoztak.

De még ezt a megközelítést sem személyes érdemnek tekintjük, ellenkezőleg. Az ide vonatkozó hazai irodalom, az újra felvetés ismert, sztálinista körülményei miatt teljességgel érthető módon, a tőle leginkább különböző dimenzióval, Szentkorona csillagmitósi kapcsolataival, misztériumával, készítésének idejével és szemléletével, s így szakralitásának kérdéseivel – a sztálinista oldalon pedig tárgyi mivoltával, legfeljebb esztétikumával - kezdett foglalkozni. Arról a közösségről azonban, amelyet Szentkorona alapított, s amely Szentkorona szakrális testét alkotván hordozza őt, nem, vagy nem a közösségelmélet, hanem a történettudomány modern nyelvén szóltak a hozzáértők. Nem, mintha ne lennének, akik a szabir-onogur – később kiemelt jelentőségüként bemutatandó - szerződésre támaszkodva a magyarság történetét, s ennek részeként belső felépítését kívánnák megfejteni. E feltevés cáfolatául elegendő Padányi Viktor, László Gyula, munkásságára hivatkozni. Sajátos módon, a „tudomány” kényszerének engedve azonban közösség és vallás kérdését nem egymással összefüggésben, hanem egymás mellett tárgyalták, így kerülhetett sor arra, hogy például az anyaginak tartott gazdaságot a magyar hitrendszer tanításaitól, szervezeteitől és szereplőitől külön vizsgálják. Mára, szerencsére már Pap Gábor, Molnár V. József, Bakay Kornél, Kocsis István, Tóth Zoltán József és Varga Tibor társaságában beszélhetek arról a régi – és a

modernisták részéről sok támadást kiváltó - álláspontomról, amely szerint különböző létminőségű és létmódú valóságok vannak, akár egyetlen ország határain belül is. És ki kell emelni, mert ez nyitotta meg Szentkoronáról való gondolkodást a szakrális közösségei irányába, hogy Molnár V. József a néplélekre és az általa ihletett népszokásokra vonatkozó kutatásai bőséggel foglalkoznak ezek szakrális jellegzetességeivel, amelyeket a magunk mondandójába be is építettünk. S a tények közé tartozik, hogy a mindezekre az ismeretekre támaszkodó fordulatot a kutatásban, a rendszerváltást befejező időszakban, a nyolcvanas évek elején,¹ a tervezett-szervezett, de a nemzeti ellenállás által részben átírt rendszer átalakítás forgatógának „fellazított,” és ellenőrizni csak részlegesen tudott időszakában már könnyebben, mondhatni „logikusan” lehetett elindítani.

Ezen bemutatandó szemlélet szerint a különböző létminőségű és létmódú valóságok mindegyikében természet, gondolat és intézmény, hogyan is lehetne másként: egyneműként, ugyanakkor a többiétől különbözően van jelen; stofflich anyagelvű valóságként például a liberális és ikertestvére, a sztálini korban és szemléletben, illetve szakrális valóságként a hűbéri középkorban, s ami számunkra a legfontosabb, mert az identitásunkat mutatja meg, Szentkorona Országában. E szemlélet teszi lehetővé, hogy ne valamely ideológiai konstrukció nézőpontjából hamisítsuk meg a történelmet és a valóságokat, hanem valóban „sine ira et studio,” e valóságokat ki- és átalakító erők szándékolt cselekvései szerint beszéljük el ezek ki- és átalakítási folyamatait. Ennek is vannak munkásságunkban előzményei, melyek közül csak az önálló könyveket emeljük ki: az elsőt alapítványi felkérésre két évtizede írtuk Európa keresztény szakrális és anyagelvű erői harcáról, fél évtizeddel később a keresztény Európa és Szentkorona szakrális közösségeivel, s immár több mint egy évtizede az e „léttörténet” meghatározásával és Európa és Magyarország léttörténetének leírásával foglalkozó következő könyvünket - ezek tapasztalatait is felhasználjuk e tanulmányban is.²

Ezek után áttérhetünk e vázlat, s a szinte kész kötet fő mondanivalójának kiemelésére, amelynek érvényessége azonnal felismerhetővé lesz, amint e régi magyar valóságról feltárt ismereteinket személyes életünkből szerzett - kiváltképpen, ha azok a belső perifériáinkon, illetve a külső határőrizet tartományaiban, avagy Székelyföld néhány régiójában, ahol maradékai a szándékos pusztítás ellenére máig felismerhetők - tapasztalatainkkal vetjük egybe:

***Szentkorona Országa, Hungária,
a Magyar Archiregnum magas szintű szakrális valóság,***

és nemcsak sajátos keverék változata - ahogyan ellenfeleink mondani szeretik - a magasrendű nyugati hitnek és elmaradott keleti pogányságunknak. S hogy, megelőlegezve a tényekkel bizonyítható és bizonyított, ebből adódó végkövetkeztetést: nem mi, de Európa és a világ veszít azzal, ha továbbra is makacsul ragaszkodik a Magyar Archiregnum

¹ Vass Csaba: Többszörösen összetett magyar társadalom, többes hatalom Magyarországon. I-II. rész: 1948 – 1975. – szociológiai kandidátusi értekezés – III-IV-V. rész 1976-1990.

² Vass Csaba: A keresztény szakrális világközösség és az anyagelvű világtársadalom középkori harca. MNL Alapítvány, 1993. Vass Csaba: Szakrális világközösség. Szentkorona és identitás. In.: Szerk.: Tóth Zoltán József. A magyar Szentkorona és a Szentkorona tan. Szent István Kiadó, 1999. Vass Csaba: Európa és Magyarország léttörténetéhez, MP Alapítvány, 2003.

közösségszervezetének alkalmas módon korszerűsített alakban felhasználható és – amint erre is mutatunk példát: - általuk öntudatlanul fel is használt mintáitól való elzárkózásához.

I.

NÉHÁNY ELMÉLETI BEVEZETŐ TÉTEL

Igazán vonzó lenne, hogy *in medias res*, azonnal a Magyar Archiregnum bemutatására térjünk, s sorra vegyük annak nagy tartományait, megmutatván azok ma is, mi több ma igazán jövőbe mutató vonásait. Hungária sajátosságai azonban oly mértékben különböznek a modern tudományok anyagelvű paradigmájából következő állításoktól, hogy szükségesnek tartjuk néhány alapozó tétel felelevenítését.

1. mi is a szakrális valóság – a nyelv szintjén?

Ha Hungária, azaz Nagymagyarország, vagy akár Európa leírására a manapság hivatalosan érvényes paradigma tudományosságának normái szerint kellene hozzáfognunk, akkor, mint azt világhírű történészek saját országukról szóló művükben teszik - még ha más tekintetben egyébként olyan nagyszerű eredményeket értek is legyenek, mint Fernand Braudel³ -, azt az anyaginak tekintett természeti adottságaik: éghajlatuk, föld- és vízrajzi, domborzati adottságaik számbavételével tartják indokoltan elkezdhetőnek. Mondván, hogy az anyagi-természeti világban a tudattal bíró ember lehetőségeit éppen anyagi körülményei határozzák meg, s ettől a természeti-anyagi alaptól elválik az emberi tudat. Ezzel a szemlélettel azonban, ahogyan azt egy másik, Braudelnél is nagyobb történész, Fustel de Coulanges az ókori görög-római valósággal kapcsolatban bizonyította,⁴ sem az ókort, sem a – felebaráti szeretet elvei szerint felépített hűbéri – középkort, azaz Európát, sem Hungáriát nem lehet leírni. Ellenkezőleg, mindaz, amit e szemlélettel vehetünk észre, különböző, de egyaránt szakrális valóságaikból az mindössze annyi lehet, mint amennyit egy, a fényképezőgép lencséjének nagyobb részét kitakaró, oda nem illő tárgy a fényképen látni enged. E szemügyre vehető töredék alapján, sajnálatos módon csak találgatni lehet, hogy a fotós valójában mit akart megörökíteni.

Mi több, azt is mondhatjuk, hogy az is lehetséges, hogy az, amit a felvilágosodás óta az európai jellegű ész anyagi természetnek nevez, szakrális természetű. Hogy ennek a modern ész számára meghökkentő és önellentmondónak tűnő kijelentésnek: „**az anyag lehet szakrális**,” az igazságát beláthassuk, vizsgáljuk meg az anyagelvűséget jelző „materialista” kifejezés etimológiáját:

- nem is kell ismeretlen mélységekbe ásnunk eredeti jelentésének és értelmének felszínre hozatalához, adódik, hogy a „**Magna Mater**” összetétel második szava a gondolati és történeti kiindulópontja

3 Fernand Braudel: Franciaországok története. Akadémiai Kiadó, 2002.

4 Fustel de Coulanges: Az ókori község. ELTE, Egyetemi Nyomda, hasonmás kiadás, 1996.

- ha elfogadjuk, hogy **a materialista szó** a Máterre vezethető vissza, akkor „kitakarás” nélkül ötlük szemünk be, hogy a modern időkben a szakrális ellentétéként használatos szó az őskortól kezdve az akkori Főistennőnek, **Föld Anyánknak, a nevéből, azaz szakrális személytől ered**
- Magna Máter pedig a természetnek, a leghatalmasabb és szakrális létminőségű termő erőnek, azaz **a szakrális természetnek a neve** – amivel azt legalábbis megláthattuk, hogy a puszta szurrogátumszerű anyag nevének a forrása a szakrális természeti anyag, neve

Felvetődik ekkor a kérdés, *hogyan válhatott a szakrális természet neve a minden szakralitást nélkülöző szurrogátum kifejezőjévé?* E helyt nincs terünk etimológiatörténeti fejtegetésekhez, mindössze annyit jegyzünk meg, hogy a szemiotika szerint „jelentéseltolásnak” nevezett folyamat eredményeként fordították ellentétébe a szó eredeti jelentését, s talán nem minden megfontolás nélkül – mint jelezzük majd, általános eljárást követtek a Máter meghamisításával is.

Az eljárás azonban azért igen sajátos, mert a nyugati, germán nyelvek mindegyikében két szó áll rendelkezésre, arra, hogy az anyag szakrális és szurrogátum változatait megnevezze. Az angol nyelv legnagyobb költőjéhez, Shakespeare- hez fordulunk, hogy bemutassuk ezt a sajátosságot:

Oh' what a stuff you are?

Oh' miféle anyag vagy te? kérdezi III. Richard önmagától, mielőtt elhatározza, hogy gazember lesz, s itt a stuff – németül „stoff,” franciául stouffe” – anyagot jelent, de nem a szakrális matéria értelmében, hanem a szakralitást nélkülöző szurrogátum természetű anyag jelentésével. Azaz az anyagelvűség megnevezésére nem a stuff, hanem a szakrális természet mineműségének a megnevezésére megalkotott matéria szó használata, minden bizonytalansági jelentőségű lépés volt: eltörölni szándékoztak a szakrális valóság megnevezésére szolgáló fogalmat is a köznyelvből, hogy gondolni se lehessen rá.

Itt elérkeztünk az általános, stratégiai jelentőségű nyelvhamisítással kapcsolatos ígretünk beváltásához. A modern nyelv sajátossága a létminőséget változtató, minőségromboló, kivonó létművelet alkalmazása, amelynek más példája a „kultusz – szakralitás: kultúra” művelete, és amelynek általános képlete:

„tárgy – szakralitás: stuff természetű tárgy ”

Íme, előttünk áll a „szakrális anyag,” illetve ennek minőségromboláson átvitt „szurrogátum anyag,” s ez a megkülönböztetés az alapja annak, hogy Hungária szakrális valóságáról érdemben beszélhessünk, kiderült ugyanis, hogy a modern ész stratégiája, amely a világot szurrogátumnak tekinti, az etimológián megbukott. Csődöt mondott e stratégia, mivel bizonyítható, hogy az önmaga megnevezésére elorzott kifejezés eredetileg szakrális anyag értelemmel kapott szerepet a nyelvben, azaz **a teljes valóságra, s annak részeként a természeti anyagra is, mint szakrális természetűre tekintettek őseink.**

2. a szakrális valóság – mint közösség

Miután megbizonyosodtunk arról, hogy vannak nyelvek, amelyek a teljes valóságot, s részeként a modernitás által szurrogátum értelműnek tekintett „anyagit” is szakrálisnak tekintik, felvetődik a kérdés, hogy ez a jelenség csak csalfa káprázat, a tudatlan, babonás elme szüleménye, amelynek a „valóságban” semmi nem felel meg, avagy hitelesen csak ez a nyelv képes elbeszélni a valóság természetét?

Másként fogalmazva, azt kérdezhetjük, hogy a szubjektív, a babonásságnak engedni hajlamos tudati jelenségeken kívül, az objektív intézményeket tekintve is kimutatható-e a közösségi valóság szakrális természete?

A választ a már hivatkozott Fustel de Coulanges mellett, aki az ókori mellett a középkori valóság szakrális minőségét is feltárta, késői követője, a modern szociológia egyik megalapítója Emil Durkheim öregkori, azaz érett főműve kínálja. „A vallás elemi formái” című művében a mellett foglal állást, hogy az embert a vallás hozta létre, mert kialakulás történetében az első intézmény – kollektív reprezentáció -, amely már tisztán emberi produktum volt, amelyre a szurrogátumszerű természetből semmi nem tapadt rá, a szakrális rítus volt.⁵ Coulanges mellett az egyik francia antropológiai iskola, amelynek ma Julien Ries a vezetője, a kőkori szinten élő kortársaink „valóságáról” mutatja ki annak szakrális természetét. William Southern, angol történész a középkori „egyházi” – azaz szakrális „társadalommal” jellemzi a középkor valóságát, indiai és latin amerikai szociológusok pedig a jelenkori országaik szakrális valóságáról értekeznek. Összegezve e hézagos felsorolást azt találjuk, hogy az „anyagelvűnek” nevezett paradigmára épített tudománnyal ellentétben, amely azt állítja, hogy minden anyagi jellegű, vagy abból származik, olyan tudományos paradigma is létezik, amely szakralitást és anyagi természetet egységbe tudja foglalni és a szakrális intézményi valóságot mutatja be.

E fő áramlat két ágra oszlik: a durkheimi vonulatra, amely a szakralitást tudati jelenségnek – kollektív reprezentációnak - tekinti és az általa alapított intézményeket az anyag legmagasabb rendű foka, az ember produktumaként jeleníti meg, illetve a Szent Ágostoni vonulatra, amely az ember által alapított „civitas populi- t” is a teremtett ember által létesítettnek, azaz teljes értelemben szakrálisnak fogja fel.

3. a szeretet: valóságalapító erő

A későbbiekre tekintettel indokolt, hogy ezen elméleti bevezető szakasz zárásaként a Balla Bálint, a svájci magyar szociológus által a „szeretet szociológusának” nevezett orosz emigráns Pitirim Sorokinra⁶ hivatkozzak. *A szeretetről*, amely minden vallásnak az alap üzenete az ember számára, ugyanis, Sorokint követve és továbbfejlesztve könnyen

⁵ És, ha figyelmesen olvassuk Max Weber e tekintetben főművét, „A protestáns etikát...” akkor abból is az derül ki, hogy ő is elismeri a „tudat” valóságalkotó erejét, amennyiben a kapitalizmus intézményi-szervezeti valóságát néhány angol protestáns szekta erkölcsi, azaz tudati meggyőződéséből eredezteti.

⁶ Pitirim Sorokin: A lengyel paraszt Amerikában. Új Mandátum Kiadó, 1996.

megmutatható, mint később ezt teszem is, nem valamiféle giccses, táncdalszerzők tollára való érzelem pusztán, hanem intézményesíthető, mi több, **a komoly érzelem mellett, teljes közösségi valóság alapítására és működtetésére képes szakrális képesség, erő, munka és intézményrendszer.**

kiemelés: egy közösség által megoldandó alapfeladatok:

Ahhoz, hogy azt a felvetést, és állítást, mely szerint a Magyar Archiregnum közösség-szervezési teljesítményei Európa – és a világ – számára olyan tanulságokat hordoznak, amelyek figyelembe vétele hozzájárulhat a világproblémák megoldásához, bármily fontos is számunkra, nem bizonygathatjuk pusztán érzelmeinkre alapozva. Az érzelmek, kiváltképpen, ha erkölcsi-érzelmi munkavégzésként tekintünk rájuk, elengedhetetlenek a helyes út megtalálásához, elkerülhetetlen azonban ezek elvi megalapozása is. Ezért miközben hangsúlyozzuk az érzelmi-erkölcsi lelki munka szükségességét, kiemeljük a szellemi bölcsesség jelentőségét is, amelyeket alapvető elvek formájában vehetünk szemügyre.

Amikor Hungária sajátosságait akarjuk feltárni, és ezeket más közösségeivel összehasonlítani, akkor azt a kérdést tartjuk indokoltnak felvetni, hogy egy emberi közösségnek milyen alapfeladatokat kell megoldania – elvben, tekintet nélkül bármely konkrét módon megszervezett közösség jellegzetességeitől.

Úgy tartjuk, hogy egy közösségnek ahhoz, hogy emberi és fenntartható legyen, a sok közül három feladatot mindenképpen meg kell oldania:

- **gondoskodnia kell a közösség biztonságáról és vezetéséről**
- gondoskodnia kell **minden tagja** üdvözüléséhez, szélső esetben az életben maradásához szükséges **megélhetéséről**, és
- gondoskodnia kell **a közösség méltóságbiztosító egységéről**

Az itt következőkben röviden áttekintjük, hogy az európai együttélés szervezési módok a három feladat közül melyiket tudják teljesíteni? S már itt megelőlegezzük a végeredményt: a három alapvető szervezési mód háromféle megoldást foglal magába:

- **a modern társadalom a három közül mindössze fél alapfeladatnak felel csak meg:** a megélhetést biztosítja, de csakis azok számára, akiket az adott gazdasága be tud fogadni, alkalmazni tud
- ezzel szemben **a hagyományos egyházközség, két alapfeladatot:** a védelmet és az üdvözülést szolgáló és méltóságot adó megélhetést **tudja teljesíteni**
- **és csak Archiregnum, avagy Hungária szervezési elvei biztosítják mindhárom alapvető feladat egyidejű teljesítésének lehetőségét.**

Archiregnumunkat a hagyományos keresztyén egyházközséghez viszonyítva alapvető egyezést és egyben különbséget is felfedezhetünk. Alapjukat tekintve azonosak abban, hogy mindkettő szakrális talapzatra építkezik, e **szakralitás jellegében** azonban **alapvető különbséget** láthatunk a „**szakrális egyházi társadalom**” és „**Archiregnum**” között.

A keresztyén egyházközségnek ugyanis nem sikerült megoldani azt a feladatot, hogy egységbe tudja fogni közösségét, s hogy ezen keresztül mindenki számára egyforma méltóságot biztosítson. És e megállapítás most nem a közismert, – de félreértelmezett – a

világi életben érvényesülő „úr – szolga,” megkülönböztetésre vonatkozik, hanem a szakralitáson belüli, azaz szakrális eltérést mutatja meg közöttük. Mégpedig olyan eltérést, amelynek megoldatlansága a keresztyén egyháztársadalom későbbi kudarcát is magába foglalta.

II.

A KERESZTYÉN EGYHÁZTÁRSADALOM NÉHÁNY JELLEGZETESSÉGE

Ahhoz, hogy Szentkorona, s vele Archiregnumunk, Hungária szakrális jellegzetességeit teljes jelentőségében láthassuk, röviden át kell tekintenünk a keresztyén egyházközösség hasonló tulajdonságait, s ezeknek a stofflich világi társadalom kifejlődésében játszott szerepét. Ebben a közbeiktatott részben ezeket vázoljuk fel:

1. a keresztyénség nagy, de önellentmondó szakrális teljesítménye: a szakrális egyháztársadalom⁷

Mielőtt e kudarc alapját, a szakralitás megosztását az egyháztársadalomban kibontanánk, a félreértések elkerülése végett, sok más társunkkal együtt kiemelt hangsúllyal állítjuk magunk is, hogy a korai keresztyénség rendkívüli, az európai emberiség történetében addig talán nem tapasztalt tettet hajtott végre. A szakralitását vesztett és ezért morálisan szétszűllött és legitimitását saját elitje előtt is elvesztett, s ezért összeomlott Római Birodalom romjainak a rablóbandák általi barbár, önpusztító öldöklését meg állította, újra szakralizálta és moralizálta az európai világot. Hallatlan nagy jelentőségű teljesítmény, amelyet érdeméhez mérten nincs terünk tárgyalni, ahogyan megoldásának azt a módját is csak jelezhetjük, ami ugyanakkor magába foglalta későbbi bukásának alapvető okát is.

A nyugati Európát a vészterhes V. században a légiók rablóbandákba szervezett maradékai tartották rettegésben, a korábbi jól működő kézműipar és mezőgazdaság szervezetlenség híján szétesett, a bandák elől a családszervezet oltalmába és egymástól biztonságos elkülönülést nyújtó „bokortanyákba” húzódott vissza a maradék szakértelem, s így tehetetlenül szenvedte el a rablók rajtaütéseit. Európa a kipusztulás szélére sodródott: elkorcsosult maradékai egymást falták fel.

2. az alapvető meghasadtság: felszenteltség és megszenteltség”: egyházi és világi kettőssége

Ezen a ponton avatkozott a folyamatokba az akkor már államvallássá tett keresztyénség, s ahogyan azt Bibó Istvántól is tudjuk: hatalmas, a kontinens ezen felét összefogó közösségszervezésbe fogott. E közösségszervezés alapja az őskeresztyénséget jellemző szakrális egyenrangúságot korábban már kettéosztó, egymás alá és fölé rendelő eljárás volt. Az őskeresztyénség idején nem voltak papok, sem klérus, még a püspököt is, primus inter pares jelleggel, lelki vezetői-segítői teendőkre választott és visszahívható személyek látták el, - az őskeresztyén közösség szakrális egyenrangúságban élt. Államvallássá alakításával –s el

⁷ R. W. Southern: A nyugati társadalom és az egyház a középkorban. Gondolat Kiadó, 1987.

kell ismernünk, rendkívüli elszántság kellett volna ennek visszautasításához, bár voltak akik erre szánták magukat: Szent Hilárius figyelmeztette a híveket ennek veszélyeire - ez a szakrális egyenrangúság is meghasadt. A hierarchikusan szétválasztott egyházközség „felső régiójában,” ahogyan azt jól tudjuk, a „**felszenteltek**,” egyre tagoltabb hierarchiába rendezett szervezete, a **klérus**, helyezkedett el, akik státusát részint az Eucharisztia *csodatételére* képességük, másrészt, az ehhez szükséges *beavató tudás* megtartása biztosította. A hierarchia másik, alsóbb pozíciójában a „**megszenteltek**,” a „világiaknak” a klérus által az egyházba befogadott és ott penitenciával és inkvizícióval félelemben tartott és ezen keresztül igazgatott hatalmas tömegét találjuk.

3. a barbárság megszentelése és moralizálása

A Krisztustól, a Hegyibeszédben kinyilatkoztatott **univerzális szakralitás hierarchikus kettéosztása**, az emberi-közösségi történeti **kifejlet egyik oldalán**, a már jelzett **hatalmas teljesítményt tette lehetővé**, annál jóval hatalmasabbat, mint amit modern ellenfelei hajlandók elismerni, s amelynek itt csak a kisebb részét emelhetjük ki:

- legfontosabb teljesítménye kétségtelenül a nyugati Európa, igaz felemás módon véghezvitt, ám mégis **szakralizálása** volt. A szakralizálás összetett következményei közül elsőként arra irányítjuk a figyelmet, hogy az az önpusztító római végjátékban az emberi teljességből **a testi és társas képességekre lecsupaszított Európának e testi és társas képességek „föle” visszaadta** a római bomlás és létromlás katasztrofális folyamatában tőlük elorzott **lelki és erkölcsi dimenzióit**,⁸ s ezzel
- **a személyes és**
- **a közösségi méltóság biztosításához, újra, bárha a szellemi dimenzió hiánya miatt még nem teljes, mégis hatalmas lépést tett**
- olyan **irányító szervezetet** alkotott meg, amelynek rendeltetésszerű működése esetén a hívek üdvözüléshez, **a krisztusi szeretet kiteljesítéséhez való vezetése**, és az **ezt biztosító közösség megszervezése** volt a feladata,
- s ennek következtében olyan **gazdasági-, uralmi- és kulturális intézményrendszereket** alkotott meg, amelyek ezt a méltóságot megalapozták, működtették és fejlesztését is lehetővé tették

4. a megszentelés és intézménye: a felebaráti szeretet történelmi teljesítményei

Ezek az elvek az értő füleknek rendkívül sokat mondanak. Amit felfednek, az annak, amit a modernitás „tudománynak” nevez -, s ami a korszak újra felfedezett „bölcességének” pusztán az „ésszerűvé” redukált, racionálissá rövidített torz változata – még érzékelné is képtelen, s ezért a róla szóló diskurzusa e tekintetben teljességgel „néma,” valósága pedig elérhetetlen, terra incognita. A bölcesség a létbe való harmonikus beilleszkedés szakrális tudása, az istennek tekintett, mindenható és minden veszély megoldásának kikiáltott ráció ezzel szemben a létromlás, s a belőle következő önpusztítás – Mező Tamás találó kifejezésével - „**eszekedő**” torzója.⁹ Aminek bizonyítéka az uralma alá hajtott területeken a népességsökkenés, a társas

⁸ Bibó István emelte ki szellemi végrendeletében a moralizálás teljesítményét, aminél dimenziónyival mélyebb, a közösségi lét szintjén végbevitt változtatás a szakralizálás

⁹ Szóbeli közlés

szolidaritás megszűnése, az erkölcs nélküli vágyak tombolása és az ökológiai válság, együtt a fenyegető veszély, hogy Földünkön az élet lehetőségét elpusztítja. Hívei a stofflich szemléletre támaszkodva, gyakran szándékosan, az eszokedés alkalmatlanságánál fogva azonban a valóságot akaratlanul is meghamisítva bemutató „tudományos tényekkel” árasztották el a világot, s oly hatékonyan, hogy sok hívő is tényként, igazságként fogadja el téves állításaikat. Ezért, s mert mindezeket a magyar Archiregnum is teljesítette, s annak az ismérvei között is fel kell sorolni, szükséges részletezni, hogy a személyes és közösségi méltóság és közösségszervezési teljesítmény milyen konkrétumokban öltött testet a „sötétnek” beállított keresztyén középkorban:

- **a barbár rablóbandák szakralizálása**, s ennek részeként „**moralizálása**” megoldotta az önpusztító Európa egyik alapvető gondját: az állandó támadásoktól rettegéssel szemben lehetővé tette **a békés közösségi életet**. A fegyverhasználatot a rablók lovagá emelésével közösségi lelki: erkölcsi-érzelmi ellenőrzése alá helyezte, s ez elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy azok az élet pusztító eszközeiből a közösségi életbiztosítás eszközeivé nemesüljenek
- **az egymástól is tartó családi közösségeket a felebaráti szeretet korlátlanul kiterjeszhető kötelékébe, új közösségekbe vonta, amivel a közösségfejlődést valósította meg**
 - o a **kölcsönös védelem** intézménye **a családok közösségét** a **bokortanyákat** alkotta meg, amit
 - o szorosabbra **a felebaráti szeretet következő fejlődési foka** vont: **a kölcsönös segítés faluközösséggé** emelte a bokortanyákat
 - o **a kölcsönös szolgálatok, a felebaráti szeretet harmadik szintű rendje** a nemzetségi közösségek keresztyén változatait alkotta meg, amely nagyközösségekben – a **hűbéri uradalmakban** – **szereződéses joggá** – szankcionálható jogosultsággá és kötelezettséggé – tette **az életbiztosítást**. A felebaráti szeretet eme **életbiztosító szerződéses közösségében** az „úr” a bandériuma, illetve kísérete által a biztonságot, redisztribúciója révén a közjavakat: közraktárat, malmokat, utakat, folyókotrást, stb., ínség idején pedig a túlélést lehetővé tévő, s előre megállapított összetételű és nagyságú fejadagokat biztosította, amíg tehette saját forrásból, ennek híján püspöki, majd királyi szerződéses segítséggel. A hűbéresek egyfelől fegyveres szolgálattal, másfelől „köz munkával” váltak a közösség életbiztosításának részévé: szerződésben megállapított módon ők védték fegyverrel a közösséget, illetve építették a malmokat, közraktárat, utakat, kotorták a folyómedreket, művelték az uradalmi földeket
 - o a kölcsönös szolgálatok rendje biztosította felebaráti szeretet kötelékében való ipar- és településfejlődés lehetőségét is: **a kolostorok „kutató intézetekként”** kísérletezték ki a földművelés, szőlőtermesztés, folyószabályozás és kotrás forradalmi technikáit, aminek következtében nemcsak a hűbéri közösség, hanem falvak a kialakuló **városok** ellátását is biztosíthatták. A városok pedig, ugyancsak a felebaráti szeretetnek engedelmességgel dolgozták ki a falvakat szolgáló kézműipari termékeiket, amivel a mezőgazdaság **„ökologikus iparosítása”** is megindulhatott – megőrizve a természetbe illeszkedő ipari

tevékenység követelményét is. *Az úr, a város és falu közti felebaráti szereteten alapuló életbiztosító szerződés* teszi érthetővé azt is, hogy a köztük kialakuló cserekapcsolatok végzésére a mai, magánhaszonra dolgozó kereskedővel, a *merkátorral* szemben, miért a „*patrícius kereskedő*” jelent meg e közösségekben. A patrícius kereskedő a megélhetését magas szinten biztosíthatta, de a cserét közvetítő tevékenységében a teljes hűbéri közösséget szolgálta, a felebaráti szeretet törvénye szerint, így nem tört és nem is törhetett a közösségből kiválásra és a felette való hatalmaskodásra, mint az északi városgazdaságok, illetve a mediterrán dél városállamai merkátorai

- utolsóként *a király feladatát* emeljük ki. A hűbéri keresztyénség felebaráti szereteten alapuló legmagasabb közössége a királyság, s ennek legfőbb hűbérura a király volt. E korszak királyai azonban távolról sem emlékeztetnek a regények és filmek álnok, önző, hatalmaskodó, és a rendi korszakot jellemző állandóan háborúskodó gonosz magánembereire. Ahogyan utaltunk már rá, az életbiztosító kölcsönös védelem-, segítség és szolgálatok szakrális rendje jelölte ki *a király feladatait* is. E feladatok egyikét a szélső helyzetben való fejadag szolgáltatás az életbiztosítást már jeleztük, ami azonban egészében is csak a legfőbb feladata: *az alattvalók üdvözléséhez szükséges feltételek biztosításának* a része volt. Az üdvözlési feltételek sokaságában kellett a királynak részt vállalnia és vennie is, aminek következtében ő maga is a „*szolgálók*” *egyike volt, a királyság* pedig az az elsődleges közösség, amelyben a keresztyének számára *szerződéses feltételek biztosították* nemcsak *az életet*, de *az emberi méltóság legmagasabb teljesítményét, az üdvözlést is*

5. a meghasadtság súlyos következménye: a stofflich társadalom felé mutató rendiség

Minthogy Hungária alapintézményeinek a felvázolása a feladatunk, az intézmények közösnek is tekinthető részeire ott térünk ki, amiért is történelmi teljesítményeinek leltára e ponton még meglehetősen hiányos. A korlátokra tekintettel itt azzal folytatjuk a keresztyén szakrális egyházközösséggel kapcsolatos vázlatunkat, hogy kiemeljük: kivételes teljesítményei ellenére *felszentelés és megszentelés megosztása olyan réseket is létrehozott, amelyeken beszüremkedhetett egy másik, a magánhaszon szervezési elve*

- történetileg ugyan évszázadok választják el az első lépéstől, „logikailag” azonban az első és legfontosabb következmény az volt, hogy a stofflich hatalmak lehetőséget kaptak arra, hogy *a „felszentelés” legmagasabb méltóságát, a pápai trónt meghódítsák*. A kereskedő pápák – akik közt éppúgy voltak Mediciek, mint Sforzák és Gentilék – sok módosítást vittek végbe a Pápaság szerveztében, a döntő azonban a stofflich világ feletti ellenőrzés lehetővé tévő pénzhatalmi rendszer bevitelére volt az egyház falai közé. Az uzsora, a kamat legalizálása, a pápai bankrendszer, hitelezés, adószedés, stb. „*stofflich - á húzta le*, rontotta, s ezzel e hatalmi rendszer részévé tette az ekkortól Nagy Paráznát, *az egyházat*, megkettőzte jellegét, *s átengedte a világiak feletti ellenőrzést a pénzhatalmi rendszernek*, egy, a szakralitástól idegen, ellenséges birodalomnak

- ezzel a hatalomszerzéssel nemcsak a pápaság, a klérus jellegét változtatták meg a Mediterráneum merkátor kereskedői, hanem **a kettős szerkezetű egyház „világi birodalmát” is:**
- történetileg az első lépés **a királyság megszerzése** volt a stofflich birodalom által: a Meroving szakrális királyság, ahol a király feladata a rábízottak üdvözülési feltételeinek a biztosítása volt, árulás, gyilkosság és főként a pénzemberek trónra kerülése, a Karolingok térnyerése révén, akiktől fogva jellegét tekintve **a stofflich elsődlegességének a biztosítása**, illetve ebben a birodalomban a **személyes, illetve dinasztikus hatalom növelése vált a királyok legfőbb célkitűzésévé**
- ezzel az egyházon belül megkettőzték annak szervezetét: felszentelt „klérusra” és megszentelt „világiakra,” s ez lehetővé tette a világi hatalom és gazdagság, a szervező elv elszakadását a szakralitástól: **a megszenteltség** ettől fogva nem jelleg meghatározó tulajdonság, hanem **legitimálási és legalizálási eljárás volt csupán**
- az ezzel kezdődő új rend, a szakrális hűbéri közösséget stofflich magánhatalmi rendszerré átalakított, külsőségeiben a megszenteltséget azonban megtartó feudalizmus modern szakasza, **a közösséget a társadalom felé kényszerítő rendiség** volt, amely a világiság ellenőrzését és jelleg meghatározását a klérustól elragadva a világi magánérdek fennhatósága alá vonta:
 - o a legkiválóbakból – a királyból és az arisztokráciából - **kiváltságosokat** csinált
 - o a szakrális-üdvözülési közösségi teljesítmény alapján elnyerhető magasabb, hűbérúri felelősségével szemben a **dinasztiákkal** vérségi alapon és magán módon **örökletessé** tette a hatalmat és a gazdagságot és
 - o ezen dinasztikus öröklés világi, nem fegyveres biztosítására az egyháztársadalom világi dimenziójában is kifejlesztette a tulajdonnak azt a változatát, amely semmiféle felelősséget nem vállal önmaga növelésén túl semmiért és senkiért: **a magántulajdont**
 - o a rendiség idején az üdvözülés: a szeretetben növekedés maximálása helyett kiváltságos dinasztiák a **stofflich magánhatalom és magánvagyon növelését tették működésük céljává**, s
 - o ennek érdekében **felszámolták a szerződéses kapcsolatokat**, s jogfosztottakká – **jobbágyokká** – **tették a korábbi parasztokat**, akik ettől kezdve nem közszolgálatot teljesítve, **közmunkát**, hanem a pénzen közvetlenül, vagy beházasodással vásárolt új úr dőzsölését szolgáló **kényszermunkát**, robotot kényszerültek teljesíteni, s
 - o **a világi birodalom feletti ellenőrzést** a felebaráti szeretet helyett a pénz és a pénzen vett fegyverek, **a zsoldoshadsereg által támogatott, nemlegitim pénzrendszer magánönzésének vetették alá**

A rendiség kialakításával az egyháztól elvették alkotó szerepét: már nem magasabb és magasabb megszentelt közösségek megalkotása volt a feladata, hanem az új hatalom legitimálása, a jogos tiltakozás leszerelése és ellentétének, a stofflich jellegnek a kiterjesztésében való közreműködés.

III.

SZENTKORONA ALAPTULAJDONSÁGAI

Erősen vitatott kérdés Szentkorona életkora, ami döntő jelentőségű Hungária jellemzőinek a szempontjából is. A vitázó felek egyik oldalán azok állnak, akik azt állítják, hogy valamelyik pápa küldte Istvánnak, s csak István szentté avatásával vált maga is „mezei, egyszerű fém-drágakő tárgyból” a király szentségét – kisbetűvel - szimbolizáló eszközzé. A másik oldalra azok sorakoztak fel, akik szerint Szentkoronát nem ember adományozta, az égből származik, a pápa csak visszaküldte Istvánnak, amiből nemcsak önmaga Szentsége – nagybetűvel – következik, hanem az is, hogy jóval korosabb, mint az adományozás óta eltelt idő. A kor eme meghatározásának pártján állók is két csoportra tagolódnak: az egyik szerint István számára küldték az égiek, a másik oldalon azokat találjuk, akik szerint Szentkorona sokkal – vannak, akik szerint - ezredévekkel korábban került fejedelmeinkhez, királyainkhoz.

Magunk, nem lévén Szentkorona történetének kutatói, Pap Gábor és Varga Tibor, a koronán található manicheus jellegű szimbólumaira vonatkozó bizonyításainak felhasználói lehetünk csak. Elemzéseink, amelyek Szentkorona szakrális közösségére vonatkoznak, mégis hozzájárulhatnak a kérdés eldöntéséhez: a szakrális közösségek jellemzői történeti rendbe illeszkednek, s e jellemzők nagy erővel vonzanak Szentkorona életkorára vonatkozó legutóbb említett változathoz. Minthogy azonban, első tézisünk szerint Hungária, az egyetlen Archiregnum Szentkorona műve, indokoltnak tartjuk, hogy Szentkorona témánk szempontjából legfontosabb tulajdonságai egy részének jelzésével kezdjük az ő tulajdonságait hordozó szakrális közösség, a világon az egyetlen, a királyságok feletti és tőlük különböző módon szakrális közösség, az Apostoli Magyar Királyság, a Magyar Archiregnum kifejtését. E közösség tulajdonságai Szentkorona tulajdonságaiból következnek, annak felelnek meg, a szó eredeti értelmében adnak emberi-közösségi és intézményi választ Szentségi tulajdonságaira.

1.Szentkorona: személy

Szentkorona és Hungária valóságának mai rekonstrukciója, mindenki által ismert intézményeinek tekintetbe vétele, vagy elhallgatása azon fordul meg, hogy elfogadjuk, vagy elvetjük Szentkorona személy voltát.

A szurrogátumszerű anyagelvűek – akiket stoffistáknak nevezünk – Szentkoronát manapság múzeumba való „tárgynak,” saját korában hatalomjelző szimbólumnak nevezik, a szó eredeti értelmében, vagyis a szakrális materialisták ellenben saját testtel rendelkező személyként tekintenek rá. A várakozásokkal ellentétben, hiszen „szimbolikus” tárgyról beszélnek, e stoffisták, még a néprajzosok közül is sokan, azokat az intézményeket,

intézményrendszereket, amelyeket ők a babonás vallásossággal való összefüggésük miatt más összefüggésben szimbolikusnak neveznek, mégsem hajlandók még meglátni sem. Mivel azonban ezek az intézmények, az azokat felépítő és működtető személyek és gondolatok létezése vitathatatlan, kénytelenek vagyunk azt megállapítani, hogy lencséjük elől szemléletük „kitakarja” a valóságot, annak csak egy szeletét képes megmutatni – s ezért alkalmatlan arra, hogy Szentkorona közösségéről érvényes állításokat tegyen.

Ezzel szemben a másik megközelítés által lehetővé tett módon Szentkoronában a személyt, a szakrális alkotót is meglátni képes irányzat tagjai nemcsak azokat a természeti tárgyakat és lényeket képesek meglátni, amelyekről a stofflisták beszélnek, hanem egyrészt azokat szakrálisnak is képesek látni, másrészt a teljes szakrális valóságot is képesek megvalósítani. S ennél fogva, hogy teljes valóságát egységes egészként képes elbeszélni, Szentkoronát személyként megértő szemlélet alkalmas a rekonstrukció elvégzéséhez.

2. Szentkorona magasabb szakrális minőségű teste: corpus misticum

A modernitás számára, mint volt róla szó, Szentkorona stofflich értelemben vett anyagi tárgy, amiből e szemlélet követői számára az következik, hogy „teste” is csak a megformált, a királyi főre feltehető stofflich tárgy lehet. Igen ritkán fordul elő, hogy közülük valaki tekintetbe venné, hogy ez a stofflich tárgy egyben a királyi hatalom szimbóluma is, azaz legalább kettős természettel bír: stofflich tárgy volta mellett „szimbólum test” is.

Amikor Szentkorona „testét,” akarjuk megérteni, fel kell ismernünk, hogy az nem stofflich és szimbolikus kettősséget takar, hanem **személyként szakrális egység**, amelynek egységéhez a szakrális anyag, a matéria is hozzá tartozik, lényegét azonban más adja. Ez a „más,” amitől Szentkorona más, mint a nyugati királyok házi, vagy akár hivatali koronája, a szakralitásnak a felszentelt-megszentelt, ember által kialakított, világira szabott, emberi rendjének szakralitásainál magasabb, az **Isten rendjét corpus misticumként tartalmazó szakralitása**. Szentkorona személyként azzal a kivételes „testtel” bír, s ezért **„corpus misticum,”** amely valósággá teszi Isten rendjét, **Isten rendjének „testet” öltése** – s ehhez fogható valóban nincsen a fel- és megszentelt emberi világban.

A kereszténység is ismeri a „misztikus test” fogalmát, amelyet az egyházzal azonosítanak. Ennek misztikumát azonban nem az Atya rendjének testet öltése fejezi ki, mint Szentkorona, mint corpus misticum esetén, hanem Krisztus misztikus testének nevezik. Krisztus misztikus teste az ember körüli és központi – amelynek része Isten és ember közti - szeretet változatai jelenhetnek meg, ölthetnek testet és intézményesülhetnek, ahogyan azt vázoltuk az előző fejezet kölcsönös védelem, gondoskodás és szolgálat rendjéről szólva. Szentkorona misztikus teste azonban, bár egy töről fakad Krisztus misztikus testével, az egyházzal, nem a Háromság Fiúi, hanem, s ezért – mint a protestáns vallásban - nincsen szüksége „közvetítőkre:” az Atyai Isteni Rend megtestesülése.

Szentkorona corpus misticuma is két alkotóból áll, de nem oly módon, mint az egymástól elválasztott felszentelt hierarchiájára és a megszentelt vertikumára tagolt egyházi misztikus test. Szentkorona Testének kettőssége az egység két aspektusának kettőssége, ami

nem egyenlővé, hanem „egyneművé” teszi kettősségét. Szentkorona aspektusainak kettőssége a szakrális hatalom és szakrális bölcsesség egymásra vonatkozó kettőse, amely az Isten rendje szerinti működést és az ezen rend feletti örökösödést, valamint a tőle való eltérést az eltéréshez mérten – azaz, a finnugristák által eltagadott, de identitásunkat, azaz Archiregnumunkat ezáltal *is* ösivé tévő szkíta módon – bünteti, nem alá-fölé rendeltségben állnak egymással, mint fel- és megszenteltség. **Szentkorona személye**, és csak, mint személy teszi érthetővé, hogy ez **az isteni rend: a szakrális bölcsességhez szükséges hatalom és bölcsesség által vezetett hatalom egységének megtestesülése és helye**. Akinek természete, valósága a „rend” és vele **Isten és ember misztikus egységét megvalósító „rendeltetészerű élet”** is ezt az egységet fejezi ki, s Akinek teste immár valóban és éppen ezért az egységért corpus misticum.

E corpus misticum nemcsak az isteni rend ősi törvényei szerint működik, hanem, és ez a többi tulajdonságával egyenértékűen fontos, határozott körvonalakkal, határokkal bír, amely határtól igen távol áll az elmosódottság. E határ nem is lehet elmosódott, mert az Istenit és a nem-istenit választja el egymástól, aminél fogva a „határsértés” az Atya Isteni rendtől való eltérést jelenti, s éppen ez a határsértés, az Isteni rendből való kilépés számít e misztikus testben tiltottnak, „bűnnek,” s az isteni rend határvédelme a feladata mindenkinek, aki része e testnek.

A szakrális létminőségeket elválasztó határokkal védelmezett Szentkorona testnek, **a corpus misticumnak saját**, mégpedig a Pápa által is elismert és elfogadott **neve van: Gens Hungarica**, amely név jelenik majd meg Hungária nevében.

3. Szentkorona létmódja: az Atya Isteni szeretet

Amint az előbb láttuk, a létminőség azt mutatja meg, hogy valamely létező a létnek mely tartományában helyezkedik el, a létmód pedig azt mutatja meg, hogy a corpus misticum, Gens Hungarica e minősége határain belül milyen identitás, kapcsolat és cselekvésváltozatok lehetnek legitimek, olyanok, amelyek a misztikus rendbe illeszkednek, illetve amelyek attól eltérnek. Gens Hungarica, mint látjuk majd, tolerál minden identitást, kapcsolatot és cselekvésváltozatot, mindaddig, amíg az kívül marad határain.

Szentkorona, és itt ez a fontos, mert ez határolja körül és le testrészei lehetséges létmódját, a római kereszténységet évszázadokkal – ezredekkel is talán - megelőző korból való, sokalakú legfőbb Istenasszonyunk, Nagyboldogasszony, akinek Mária néven ajánlotta oltalmába István király népünket, adja meg a választ a kérdésre, hogy az isteni rend testén belül mi **a rendeltetészerű élet legfőbb törvénye**, ami Szentkorona testének **magasabb szakrális minőségét adott létmóddá konkretizálja**.

Az Egyháznál, mint tudjuk jól, az ember számára, az Újszövetség által érvénybe hozott ember központú, Fiúi: Krisztusi szeretet a legfőbb, a létmódot meghatározó törvény. Szentkorona Atyai Isteni rendjének is a szeretet a legfőbb törvénye, ám ez a szeretet más, mint az Egyház által megkövetelt felebaráti szeretet, ahogyan misztikus teste is magasabb rendet testesít meg, úgy legfőbb törvénye is magasabb annál: **Isteni szeretet**.

Az egyház azt tanítja, hogy az ember, az eredendő bűn következtében vérben és mocsokban, fájdalmak közepette, bűnös természeti testtel születik, akit a megszenteléssel és a felebaráti szeretet parancsának – vagyis rákényszerített - betartásával fel kell emelni e bűnös létből, s meg kell tanítani a felebaráti szeretet létmódjára. A félreértések elkerülésére ismételtelen kiemeljük, hogy a kényszer, a tanítás és a félelem együttes hatására gyakorolt felebaráti szeretet létmódja révén sikerült az egyháznak megállítani Európa önpusztító létmódját, s ha csak ideiglenesen is, de az újra diadalmaskodó önpusztító létmód helyett az **életbiztosító létmódot** megvalósítania.

Szentkorona szakrális rendjében, Gens Hungarica – ban a bűn nem eredendő - látjuk majd: azért nem, mert tagjai természetüknél fogva nem lehetnek bűnösök -, hanem az Atyai, a magasabb szeretet rendjének megsértése. Amiből az is következik, hogy ebben a honban és ennek a honnak a **létmódját meghatározó szeretet** nem Istenfélelemből elfogadott kényszereknek engedelmessé tanítás eredménye, hanem, mint látjuk majd a következő fejezetben, **tagjainak a természete szerinti létmódja**, amely, s ezt is később vázoljuk, nemcsak élet, hanem **folytonosságot biztosító létmódot hozott létre**.

Itt van helye annak a megjegyzésnek, hogy semmit nem értenek Isten Országából azok, akik szolárisra és lunárisra osztják fel annak egységét és saját kiválasztottságuk bizonyítékának tekintik általuk kijelentett szoláris jellegüket. Csak Szentkorona teszi lehetővé, hogy megértsük: a férfi és női princípiumok csak egységükben érvényesek, s hogy ezért benne is ez az egység ölt testet. S a Máriának – Nagyboldogasszonynak – való ország felajánlás is ezt az egységet teszi folytonossá, amelyben Nap- és Hold, férfi és női tulajdonságok egységben vannak. Testének feje, a Turul nemzetség, a Napot, testének egyéb részei, Nagyboldogasszony által való születésük révén asszonyi erényekkel bírnak, s ezért Szentkorona szakrális teste egyszerre otthona a napképességű, teremtő, valamint az Atyai szeretetre képes embereknek.

4. Szentkorona „szakrális testrészei”

Szentkorona testrészeit, a koronázási szertartáson, annak érvényességéhez szükséges jelenlévők alapján, helyesen és egybehangozóan, három tagból állónak tekintik azok, akik hozzáértői e kérdésnek. Amikor azonban nem a koronázás jelenlévői szerint, hanem Szentkorona testet öltése: Gens Hungarica egésze szempontjából, az előzőekben elmondottak szerint tekintünk „testrészeire,” két olyan kiegészítő megjegyzést még meg kell tennünk, amelyek lehetővé teszik, hogy Archiregnum sajátosságait, konkrét intézményeivel és cselekvésrendjével, létmódjával együtt vázolhassuk majd:

- elsőként arra az ismert tényre irányítjuk a figyelmet, miszerint a koronázáson Szentkorona, mint személy kell, hogy jelen legyen, személyként pedig korábban más felidézett kettősségének egységében: a testit, s vele a sötétséget jelképező „latin” és a szellemit, azaz a fényt nyújtó „görög” korona – mint korábban vázoltuk, s most jelezzük: manicheus keresztényi módon való – egységében. Így nemcsak caput és membrum- ként ismert szellemi tagjait, hanem szellem nélküli, de szakrális testi mivoltát, azaz matériáját is jelenvalóvá teszi. Azaz Szentkorona személyében, Gens Hungarica magasabb szakralitásának határain belüli, un. materiális-természeti

tartományai is jelen vannak a koronázás alkalmával, s ezért testének részeit alkotják e határain belüli materiális alkotói is. E tény kiemelt jelentőségét a Hungária szakrális-szeretetközösségéről szóló részben világíthatjuk majd meg

- a másik megjegyzés a szellemi testrészeire vonatkozik. Sem a fő, sem a tagok nem csupán testi-emberi racionális mivoltukban kell, hogy jele legyenek – e minőségeikben nem is lennének alkalmasak arra, hogy közfelkiáltásukban megvalósulhasson a fő, a király befogadása az Atya Isteni rendbe, ahogyan a közfelkiáltás intézménye ezt és általa a koronázást, mint hármójuk és az Atya közötti szakrális szövetségnek létrejöttét biztosítja. S az itt szükségképpen feltoluló kérdésre: mi teszi lehetővé, hogy a tagok, természetüknél fogva magasabb szakrális minőségűekké, s ezzel a befogadásra alkalmassá lehessenek, azt a Mária országával összefüggő szakaszban vázoljuk majd.
 - o ami pedig feltétlenül e ponton való említést igényel még, az a közfelkiáltás és a membrum, a tagok közötti kapcsolat. E ponton nem arra utalunk, hogy a tagok felkiáltása teszi lehetővé a jelölt királlyá válását, hanem azt a kérdést tesszük fel, hogy mi lehet az oka annak, hogy a nemzet minden tagjának fel lehet kiáltania, miért vehet mindenki részt a közfelkiáltásban, s mi a következménye annak, hogy felkiáltanak a tagok állására nézvést?
 - o e kérdésekre a stofflich tudomány nyelvén nem lehet választ adni, de a vallási irodalom, ahonnan a stofflich is „merítette,” csak eltorzította az itt alkalmazott fogalmát, sem kérdez kellő mélységgel. A vallás nyelvén a közfelkiáltásban részvételt az Isten színe előtt való „egyenlőség” teszi lehetővé, s ennek Szentkorona országában való érvényessége miatt volt, hogy aki magyar, az örökölhető kiváltságok nélkül, mindenki egyenlő volt, míg Archiregnumban éltünk, s a tagjai közötti különbség csak Gens Hungarica törvényeinek teljesítése révén, egyének közt, s nem örökölhetően, érdemek alapján létezhetett. Fel kell tennünk azonban a kérdést, hogy mi volt az alapja az egyenlőségnek, s a válasz az, hogy egyneműségük: magasabb szakrális létminőségük, s a magasabb szeretet törvénye szerinti létmódjuk. E létminőség és létmód tagságuk lényege, s csak akkortól lehettek, s csak addig, míg ezen identitásukat megőrizték, míg nem léptek ki Sacra Hungarica határain túlra. Azaz Szentkorona tagságát, bár arra születéstől fogva feljogosított volt minden magyar, de el lehetett veszíteni, s ebből következően ki lehetett zárni azt a tagot a tagságból, aki az Atyai szeretet rendjével és törvényével szembe fordult, azt megsértette, s ezért a tagságra méltatlanná vált, amint erre is kitérünk a következőkben
 - o az egyenlőséget megalapozó egyneműség következménye, hogy megtestesült Szentkorona, Gens Hungarica tagja is szakralitása materiális és szellemi kettőségének egysége teljességében létezett, s kellett, hogy jelen legyen mind Gens Hungarica világában, mind a koronázás alkalmával. Ami azt is jelenti, hogy a magát természetinek, vagy csupán felebarátnak tartó ember, ha magának címeiket ki is kényszerített hiába lett volna király-jelöltként vagy közfelkiáltó választóként jelen, a jelenlévők létminőség szerinti különeműsége miatt a koronázás érvénytelennek minősült. Szentkorona tagjainak kizárólagos jelenléte révén viszont a koronázás is szerződéses

szövetséggé vált az Atya és Szentkorona testének részei között, miáltal Szentkorona Országá valódi – s e tanulmány végén felvázolásra kerülő - Archiregnummá emelkedett.

5. Szentkorona tagság: szabadon választható jogosultság, kötelezettség és vállalt szankciók

Mielőtt Szentkorona tagság feltételeire és módjára keresnénk a választ, arra a kérdésre kell felelnünk, hogy a később felvázolásra kerülő „Hungária” területén milyen alapon tartózkodhatott bárki utódaira kiterjeszhető hosszú időn keresztül, megalapozottsággal, s mindőjükre érvényesen életvitelszerűen?

A válasz újra a kettősséghez vezet. Szentkorona, s testesülése, Gens Hungarica befogadó lévén, a szakrális rend szerint – látjuk majd: a vendégjog – szerint, etnikai hovatartozására tekintet nélkül minden ember itt tartózkodhatott, amennyiben itt tartózkodását Szentkorona rendjébe illeszkedő, vagy azt tiszteletben tartó törvényei szerint kívánta megoldani. E kritérium szerint az országban való életvitelszerű tartózkodásnak három fő módja, s ezért az itt tartózkodásnak három fő státusa volt:

- törvénytelenége miatt csak súlyos szankciók árán, s lelepleződéséig lehetett, mint minden más országban, Szentkorona Országában is engedély, azaz szerződéskötés nélkül tartózkodni. Lelepleződés esetén az önkényes betelepülőkre a kitelepítés, vagyonekobbzás, stb. várt
 - o szerződés nélkül, törvénytelenül több módon lehetett az országban lenni:
 - menekültként,
 - hódítóként,
 - potyázóként, stb. s mindre ismerünk példákat
 - o menekültként, de rövid ideig, mert László vajdával szerződést kötöttek királyaink, a ma magukat romungróknak nevezők jöttek például
 - o a hódítani akarók sora szinte végtelen: bajoron, tatáron, velencein, törökön, osztrákon, szovjeten, globalistákon keresztül sorolhatjuk őket
 - o potyázók közé tartoznak azok, akik szerződés, azaz törvényeink tiszteletben tartására kötelezettséget nem vállalva, de előnyeinket kihasználva, vagy megkövetelve, a beszivárgók, a szerződéskötő szülők szerződését megtagadók, a vendégjoggal járó kötelezettségeket barbár módon megsértők, stb. hosszú sora tartozik közéjük
- azok, akik a szakrális rend törvényeinek megfelelően szerződéssel tartózkodtak az országban, két alapvető státusba léphettek be. Ezek az itt tartózkodást lehetővé tévő törvények „szerződésekben” öltöttek ellenőrizhető testet, azaz ***csak szerződés alapján lehetett Hungária területén, testének használata és jogainak vállalása révén élni, azaz a két törvényes státus csakis „szerződés” révén jöhetett létre.*** A szerződéses státusoknak a következő két, különböző jogosultságokkal, kötelezettséggel és vállalt szankciókkal keretezett alaptípusa volt:
 - o ***a teljes értékű Szentkorona tagság:*** a „*membrum*” státusa, s
 - o a Szentkorona szakrális testének, javainak és lehetőségeinek a felhasználására jogosító – és kötelezettségeit és szankcióit vállaló – „*országglakos*” státusa

A rendkívül összetett választ igénylő kérdésre, hogy a tagságot, illetve az ország lakos státust létesítő szerződést mi alapozta meg, a vázlatosságra tekintettel csak főbb részeiben említhetjük meg, s a megalapozott válaszhoz immár elkerülhetetlen, hogy történelmünkben valóban évezredek tekintésük vissza:

- alapja **az ősi vendégjog, amelyben az általában vett, azaz az idegenekre is kiterjedő ember iránti szeretet intézményesítették őseink.** Eme vendégjog mindkét felet: a vendéglátásra kötelezett **befogadót: a vendéglátót és az akár idegen vendéget egyaránt, egymás identitása:** vallása, etnikuma - nálunk, az etnikumnál is magasabb Gens Hungarica tagság -, a szellemi, lelki, testi, tárgyi és közösségi javai **tiszteletben tartására kötelezte.** A vendéglátónak kötelező módon kellett javai legjobbjaiból és elfogadható, a vendég fennmaradását biztosító mértékben részesítenie az akár idegen vendéget, a vendég megsérthetetlen kötelezettségei közé pedig az említett tisztelet és a javaknak a vendéglátó fennmaradása szempontjából elfogadható mértékig való – azaz a potyázást kizáró – elfogadása tartozott. Ugyanakkor a vendégjog megsértését a vendéglátó és a vendég részéről, az említett szkíta törvények szerint a közösségnek szankcionálnia kellett, s hogy erre szükség volt, bizonyítja a népi mondás: „engedd be házádba – létfeltételeid közé – az xy nációhoz tartozót, majd kiver onnan. S teljességgel meghamisítva a törvényes eljárást, ezt a törvényt sértést sújtó szankciót szokás manapság xenofóbiának nevezni ...
- az ősi vendégjog alapja az emberként való **elismerés**, s ezen belül **a saját identitáshoz való jog** volt, s maradt népünknel, a közismert magyar **szakrális virtus, a vendégszeretet** gyakorlatában. Ennek sokak által eltagadott bizonyítéka, de például turisztikai felmérések tanúsága, hogy a külföldiek szerint népünket minden más népnél erőteljesebben jellemzi a vendégszeretet. S amit az elszakított részekben való testvérjárás során magunk is tapasztalhatunk, a „**xenálásnak,**” **az önmaga számára idegenné tételnek** legkevésbé kitett belső perifériáinkon és külső örvidékeken: ha a meglepett és így vendéglátói kötelezettséggel terhelt, a Gens Hungarica-ban tagtársunkhoz hívatlanul is megérkezünk
- a történelmünk messzi távlatából eredő identitáshoz való jog alapján keletkezik az ideiglenes tartózkodásra kidolgozott „vendég” státus mellett **a tartós ittlétre feljogosító országlakos státus** is. **Az országlakossá válás,** azt jelenti, hogy is **a betelepüléshez szükséges szerződéskor a betelepülő a saját identitás megtartásának jogával élve, a tartós jelenlét ellentételezésekképpen vállalja a befogadó Gens Hungarica, azaz Szentkorona identitásának teljes mértékben való tiszteletben tartását, törvényei megtartását.** Az országlakos státus eme vállalása, részben azt jelenti, hogy **a befogadó által nem használt, „szabad” jószágait,** a befogadott, azaz országlakos, a megfelelő adó megfizetésével ellentételezi, vagy kapott kiváltságot élvezve használhatja. Másrészt pedig azt is jelenti, hogy a szabad jószágok használatának az is a feltétele, hogy azokat miközben önmaga javára, ugyanakkor nem a befogadó ellenére, vagy kárára alkalmazza a befogadott országlakos. Történelmi példa az országlakosságra a szabad királyi városok sora, vagy a László vajdával a XIII. század közepén, 1241- ben kötött szerződés, ami a romungróvá válást eredményezte, Sárközit Gárdonyi művében, s akik a szerződést megkerülő

beszivárgókkal szemben máig tartják magukat az identitásörző és a befogadót tisztelőben tartó szerződéshez

- sajnálatos módon az országlakossá tévő szerződést is meg lehet sérteni, amint az meg is történt, mikor éppen Szentkorona védelmére szabadságharcos hőseinket a felvidék egyik szabad királyi városának német polgárai, hátbatámadással megakadályozták a hódító osztrákokkal szemben már biztosnak látszó győzelemben. Azóta szabadságharcunkat, a szerződésszegő árulással győztes Habsburgok szemszögéből nevezik meg tankönyveink: „feudális anarchiának,” s ezért meghaladandónak tartják
 - van azonban irodalmi példa is az országlakosok szerződésszegésére: a győztesek által félremagyarázott Mikszáth Kálmán éppen ezt a törvénysértést írta meg „A fekete város” című művében. Ami csak akkor érthető, ha nem állampolgári, hanem országlakosi törvények felől olvassuk. Ekkor a feudális gőg és a polgári csalárdság is más megvilágításba kerül: az úri gőg identitásvédelemnek bizonyul, a látszólag törvényre alapozott polgári csalárdság pedig „egyszerű” erkölcstelenségből törvénytelenessé, és szerződésszegéssé lényegül vissza.
- a minden magyar újszülött, de a vallási, vagy etnika szempontból idegenek számára is a másik státusba, Gens Hungarica tagságába jutást, azaz a membrum státus elnyerését a saját identitáshoz való jog továbbfejlesztett módja, **az identitásválasztás és változtatás szabadságának joga** alapozza meg. A születése révén etnikai értelemben magyarnak is, új szülőtti helyzete miatt, meg kell kötnie a szerződést, ha személyében nemcsak etnikai magyarrá, hanem Gens Hungarica tagjává is akar válni. Csak a magasabb szakrális rendbe beilleszkedés, az azzal való identifikálódás és törvényeinek való engedelmesség, Szentkorona identitásának vállalását követően lehet bárki, így az etnikai magyarok is Szentkorona etnikai-törzsi valósága felett lévő, magasabb szakralitású valóságának tagjaivá. Ekkor lehet csak jogosult előnye élvezésére, s csak ekkor vállalhatja a vele járó kötelezettségeket, s amit itt kihangsúlyozunk: csak ekkor jutalmazható vagy büntethető az ismertetett szkíta módon szerződésszegéséért. A vendégszeretet alapját alkotó, az egyetemes emberiséghez és minden emberhez való szeretetviszonyból következik, hogy a rá épített identitásváltoztatási jog szerint **az etnikailag nem magyarok számára is nyitva áll a lehetőség Szentkorona testének részévé, Gens Hungarica tagjává válni, ha szerződésben, törvényes módon vállalják az ehhez szükséges feltételek, törvények és szerződések maradéktalan teljesítését.** Ami nem könnyű feladat, részben a magasabb valóság magasabb követelményei miatt, s azért sem, mert az identitásváltoztatás önmagában is bonyolult, szerződésekhez igazodó folyamat: az elhagyott anyaidentitás közösségének sértetlenségét, az új identitás megválasztásának szabadságát és a befogadó közösség identitásának teljes mértékben való elfogadását foglalja magába. S ezek közül bármelyiknek a megsértése kizárja a membrum státusba bejutást

Mielőtt a következő kérdés vázolásához térnénk, egy ide tartozó nehéz kérdést még említenünk kell:

- elsőként, hogy a membrum státusba jutáshoz elengedhetetlen identitásváltoztatás szigorúan identitásváltást jelent. Annak, aki Szentkorona testének tagi státusú részévé kíván válni *valóban más emberré kell válnia*. Gens Hungarica tagja ugyanis nem egyszerűen természeti *lény*, nem is csak az etnikum kultúrája által meghatározott *személy*, és nem is csak a felebaráti szeretet *híve*, hanem a magasabb szeretet gyakorlására, Szentkorona magasabb szeretet-rendjének őrzésére és jó esetben fejlesztésére alkalmassá: Szentkorona taggá kell lennie. Hogy ez mit jelent konkrétan, arról következő fejezet vázlatában adhatunk választ

6. a befogadás révén Gens Hungarica korlátlanul kiterjeszhetően nyitott közösség

A társadalmak „nyitottsága” ma az egyik legfőbb minősítő érték a köztük való megkülönböztetés számára – anélkül azonban, hogy komolyan megtárgyalták volna azt a kérdést, hogy „mire” kell „nyitottnak” lennie egy társadalomnak. Ugyanakkor, elmélyültséget nélkülöző szabadságfilozófiai szempontok szerint a nyitottság tartalmát úgy korlátozzák, hogy az valójában a legszigorúbb zártáshoz vezet: egyesekre tekintő és állítólagosan zsarnokságot elkerülni szándékozó szempontok szerint tiltják a valamire való szabadságnak még a felvetését is, s csak a valamitől való szabadságot engedélyezik a nyitottság kritériumává tenni. Amiből az következik, hogy a túlszabadságra bíznák annak eldöntését, hogy mivé válhat az ember, s ezt kellene a nyitottságnak biztosítania.

E tiltás-támogatás ellentmondásosságát azzal szemléltethetjük, hogy így az emberi jogok egésze, amelyek a személyek valamire való szabadságának a gyűjteményét tartalmazzák - szabadság a gondolkodásra, a vélemény kifejezésre, a gyülekezésre stb. – is lehetlenné válnak, azaz az emberre rázárulnának az őt emberré tévő képességeket tiltó korlátok. És lehetlenné válnának az ember mivolt magasabbra emelését támogató közösségek, intézmények, eljárások is.

Szentkorona Ország, Gens Hungarica azonban ezeket a zsarnoki, elembertelenítő záratat felnyitja, s éppen a magasabb emberségre emelkedés rendjét alapítja meg és működteti. S a magasabbra emelkedést minden ember számára lehetővé teszi, így nemcsak a magasabb emberségre, szeretetre nyitottság, hanem ennek minden ember számára lehetővé tételére, azaz az emberiségre nyitottság is jellemzi.

Mindezek következtében Szentkorona és szerződéssel biztosított módon, minden dimenzióban nyitott és az erre, a mindenki számára elérhető magasabb szeretetre való nyitottság – s vele a túlszabadságot jellemző önzésre, mások ember számba nem vételére, kifosztására és megalázására zárttság jellemzi.

Azaz Szentkorona országa egy a végtelen sok lehetséges emberséges és emberségességre nyitott ország közül: Gens Hungarica végtelenül és korlátlanul nyitott közösség. Amely, mi sem természetesebb ennél, a nyitottság törvényeinek és szerződéseinek betartását támogatja, arra nyitott, de negatív szankciókkal is zárt minden, eme törvények megsértését és a szerződésszegéseket illetően.

Nyitottságára az egyik legfontosabb bizonyíték, hogy a Gens Hungarica tagok illetve az etnikailag nem magyar országlakosok *leszármazottainak személyükben is meg kellett újítaniuk őseik szerződését*, ami azt vonta maga után, hogy e különféle státusból leszármazottak nem igényelheték automatikusan a tagsággal, országlakossággal vagy vendég volttal járó jogosultságokat maguknak, ezekhez maguknak kellett Szentkoronával szerződniük. Ellentételezéseként viszont lehetőségük volt az ősök szerződésének elutasítására, illetve a már megkötött, illetve prolongált szerződés felbontására.

A szerződés felbontásának, azaz az adott státusból való kilépésnek az identitásváltáshoz való szabadság és joga az alapja és konkrét megvalósítása a nyitottság továbbfejlesztett, a változtatásra nyitottság változata. S mert e szerződések Szentkoronával, képviselőjén, a mindenkori királyon keresztül történhettek csak meg, szakrális szerződések voltak, amelyek a pusztá stofflich jog szerint kötött szerződéseknél sokkal több elemből álltak egységbe.

A változtatásra nyitottság ugyanakkor nyilvánossá és személyessé teszi mind a szerződés vállalását, mind annak elutasítását, törvényes felbontását. A kilépés konkrét és személyessé tett jogosultsága a nyitottság egy újabb, idődimenzióját is magába foglalja, amennyiben nemcsak a tagoknak, országlakosoknak, vendégeknek, hanem – s ettől válik teljesen nyitottá – leszármazottaiknak egyaránt lehetősége és szabadsága. De a kilépés a tagságból, országlakosi, vagy vendégi státusból, mert alapításuk is nyilvános, esküvel védelmezett szerződéssel történt, csak szerződésbontás révén és nyilvánosan történhetett meg.

Erre is a törvényesen tagok, vagy leszármazottaik szerződése adott lehetőséget. E nyilvános, vállalt, így megalapozott és ezért megengedett szerződésbontás következtében természetesen nem az történik, hogy a szerződésbontóknak a továbbiakban már nem kell kötelezettségeiket teljesíteniük, s ezért megszegésükért sem kell a negatív szankciókat vállalniuk, ahogyan ezt az állampolgárságra hivatkozók hirdetik. Ellenkezőleg: az adott státust alapító szerződés felbontásával, mivel megszüntették az erre vonatkozó szerződésüket, ezzel megszüntették előző szerződött státusukat is.

Korábbi szerződött státusuk önmaguk által történt megszüntetése, a szerződés**bontás** azonban nem Szentkorona országában való tartózkodásuk lehetőségének teljes megszűnését vonja maga után – azt, mint láttuk, csak Gens Hungarica létét veszélyeztető szerződés**szegéssel**, akkor viszont visszavonhatatlanul vonhatja magára bárki. A szerződésbontás jár ugyanakkor azzal az önmagukra vont következménnyel, hogy a törvényes tartózkodás fenntartása érdekében újabb, de már „alacsonyabb” státusba való belépésre jogosító szerződést kell Szentkoronával kötniük, amely alacsonyabb szintű jogosultságokkal, kötelezettséggel és szankciókkal jár együtt. Azokkal viszont mindenképpen.

Kérdés ezek után az, hogy a szerződésbontók, ha nem kívánnak távozni Szentkorona országából, akkor hová juthatnak azok, akik más státusban tartósan itt maradhatnak országában?

A kérdés nemcsak megválaszolhatatlan, de fel sem fogható a stofflich állásponton lévők által. Számukra, ha nem potyázást és hódítást biztosító állampolgári jogosultságokat vindikálnak

maguknak, hanem állampolgári szerződést kívánnak kötni, akkor e szerződés felbontása egyben az állam földrajzi területén tartózkodás lehetőségének elvesztésével járhat csak.

Szentkorona magasabb szakrális teste és a földrajzi környezet eme kettőse eligazító a kérdést illetően, ha figyelembe vesszük a létrontás lehetőségét, azt, hogy a magasabb létminőségből a létrontás: a magasabb létminőség lebontása útján lehet eljutni az alacsonyabb létdimenziókba. Ezek tekintetbe vételével már a válaszadás irányát is kijelölő módon való kérdésként tehetjük fel a kérdést: a magasabb létminőségből milyen létrontó cselekedetek folyamatával lehet és mely alacsonyabb létdimenziókba visszalépni? Ekkor a kérdésre, hogy hová jut a szerződésbontás folyamatában a szerződésbontó megadható a válasz: a szerződésbontás, az identitásváltoztatás vázolt, létesítő, vagy, mint itt: létrontó folyamatával alacsonyabb létdimenziókba – alacsonyabb „testek” valóságába – lehet jutni és ott elhelyezkedni. Az pedig hogy a tagsági szerződés létrontó felbontása hová vezethet, akkor válik világossá, hogy ha a főbb dimenziókat újra „leltárazzuk,” ha konkretizáljuk. A magasabb, Atyai szakralitásból visszafelé a normál szakralitásba, a törzsi vagy egyházi szakralitás etnikai, illetve felebaráti szeretetének közösségébe vezet az első dimenziócsökkentés, innét az újabb dimenziócsökkentéssel a profán kultúrához juthatunk, ahol a stofflich érdekeltség köti össze társadalommá az embereket, végül az itt utoljára szóba hozott dimenziócsökkentés már a nyers

A kérdésre: hová jut az, aki a létrontó lépések sorozatával Szentkorona magasabb szakrális világából kilép, a válasz: előbb a normál szakralitás dimenziójába, ahonnan a stofflich kultúrába, a társadalomba süllyed, majd innét a nyers természetbe.

Így abból indulhatunk ki, hogy Szentkorona Országá az egységes és magasabban szakrális Gens Hungarica. A belőle való létrontó kilépés „lebontja” e magasabb szakralitással bíró „testet,” s más minőségű torzókat épít ki helyén. Például a membrum- szerződés felmondása együtt jár a magasabban szakrális Gens Hungaricából való kilépéssel, s például az etnikai, vagy a keresztény szakralitás közösségébe, Magyarországon elhelyezkedéssel, ami az etnikailag magyar, illetve nem magyar országlakosokká válást teszi lehetővé, ha valaki erre szerződik. Vagy az etnikai ország országlakosából visszatérhet vendéggé, vagy vissza csúszhat az önmagukat jogfosztottakká tettek társadalmába, társadalmi státusaiba, végül ezek alá, hódítóvá vagy potyázóvá süllyedhet.

A lebontó szerződésbontással, ha ilyen eset előfordulna, a kilépők elveszítik az előző státusok jogosultságaira való igényeik alapját, s ha mégis előfordulna ezen igények fenntartása, vagy követelése, az, mert magukat illegálissá, igényeiket is illegitimé teszik, ezért ők jobbik esetben a Mikszáth által bemutatott *intoleráns potyázókká*, illetve, amint a felvidéki példával felidéztek: *fegyverrel, vagy* mint a szovjetek estében ezen felül *xenálással is hódítókká torzították magukat*.

6. Szentkorona tagjai: Nagyboldogasszony - Mária gyermekei

Amikor a Szentkorona taggá, azaz magasabb identitásúvá válásunkkal kapcsolatban a magyar etnikumuként való születés előnyét, s ennek ellenére elégtelenségét korábban kiemeltük, azzal

hallgatólagosan annak a kérdésnek a felvetésének szükségességét is megnyitottuk, hogy a „membrum” milyen emberi létkaraktert jelent, s hogy ez a létkarakter hogyan jöhet a világra, ki és hogyan szülheti meg?

- másként, ha fogalmazunk, akkor azt vehetjük észre, hogy „membrum” csak az lehetett, aki a megfelelő létkarakterrel bírt, ezért születése is csak úgy történhetett, hogy csak azok, csak olyan módon szülhették e karaktert, aminek következtében ő nem kizárólag tanulás révén, hanem **természeténél fogva kapott és tanulással szerzett karaktere miatt válhatott taggá**, membrummá Szentkorona országában, Gens Hungaricában. Nem Istenfélelme által gyötörve, és nem is parancsok kényszerének engedelmessé kellett a felebaráti szeretet szerint élnie, hanem születésénél fogva kapott olyan karaktert, amely a magasabb, az atyai szeretet karaktere volt, így e magasabb szeretet képessége és gyakorlása volt a „természete”. S ez is a gyermek karakterét alakító szülő, szülés és születés folyamatára irányítja a figyelmünket.

A két kérdésre Szentkorona Országának egy másik neve: Mária Országa révén kapjuk meg a választ, ami egyben annak a Gens – nek a jellegét is megmutatja, amely Szentkorona megtestesülése, s amelynek tagjai Mária Országának a szülöttei, azaz: Mária gyermekei. Ami egyben azt is jelenti, hogy Szentkorona magasabb szakralitású világának három neve nem három, egymás ellen kijátszható identitást jelent, hanem e nevek együtt, szerves egységet alkotnak: **Szentkorona és testesülése: Gens Hungarica tagjai Mária gyermekei;**

- amivel kapcsolatban jelezzük, hogy István király Máriának tett felajánlása a római egyházban legitimálta azt a tényt, hogy a mi Nagyboldogasszonyunk a kereszténységben a Mária nevet kapta. S a csíksomlyói Napbanezés ünnepével bizonyított módon István király **Mária nevében valójában Nagyboldogasszonynak tette a felajánlását** és kérte Gens Hungarica oltalmazó támogatását.
- e felajánlás révén **a Szentkorona tagok karaktere** nemcsak az ország nevekkkel jelzett **világ-aspektusok térbeli egységével bír**, hanem a Mária nevével Nagyboldogasszonynak tett felajánlás – és a Turul nemzetség nap minősége - révén történeti és a „jogfolytonosság” alapjára támaszkodó **időbeli szerves összetartozást, egységet is kifejez**
- mindezek alapján azt mondhatjuk, hogy ezen szakrális téridő aspektusok adják Szentkorona tagjainak az alapkarakterét, amire Nagyboldogasszony-Mária, Szülőboldogasszony minősége révén, mint **Szülőboldogasszony – Mária gyermekei** tesznek „szert,” s amiért Szentkorona tagok, Gens Hungarica tagjai Szülőboldogasszony – Mária gyermekei, ami létkarakterüket meghatározó erővel bír

A szülés ugyanis nemcsak a természeti lény stofflich természeti világra hozatala, hanem az az aktus, amely a születendő alapkarakterét biztosítja, az a szakrális – misztikus aktus, amely ezen alapkarakter létminőségét az őskőtől az újszülöttig folytonossá teszi:

- amikor **természeti lény szül, másik természeti lényt hoz a természetbe**, s genetikai folytonosságot biztosít a felmenők és leszármazottak között – ahogyan azt a stofflich ideológia tanítja
- a természeti lény születésekor, állítják: üres lap, akinek tanítás révén lehet biztosítani a felhalmozott kultúrába való bejutását, s aki e **tanult kultúra révén „személylé” válik**

- **a felebarát születése** másként történik: először vérben, mocsokban, kínok közt születik, büntetésképpen, a természeti világba, majd a keresztszülőktől való **második születés** révén válik felebarátságra alkalmassá. A felebarátságra alkalmas karaktert gyakran nevezik „**egzisztenciának**,” aki, önmaga és mások boldogulására tekintettel lévő, ehhez legjobb szeretetképességeit alkalmazó módon cselekszenek: az üdvözülés felől szervezik életüket, kapcsolataikat és cselekvéseiket
- **Szülőboldogasszony – Mária gyermekei harmadszor is megszületnek**, de mint láttuk: e három születés egyetlen aktusként történik meg. E harmadik, Szülőboldogasszony – Mária támogatásával történő születéssel a magasabb, az Atyai szeretet képességeit nyerik el, s ennek révén nemcsak legjobb jelenlegi szeretetképességeikhez mérten cselekszenek, hanem önmagukat és közösségüket folytonosan magasabb létdimenzióban elnyerhető karakterükre tekintettel újítják meg, így üdvözülésük is magasabb dimenziókba emeli őket. Minthogy nem jelenlegi felebaráti szeretetképességük legjobb kifejlése felől tekintenek életükre, hanem magasabb szeretetdimenziókba való saját és közösségi belépésük feltételei szerint emelik létüket, már nem egzisztenciának, hanem „**transzszisztenciának**” bizonyulnak. Szülőboldogasszony – Mária gyermekeinek alapkaraktere ezért – a természeti lényiséget, a kulturális személy voltot és a felebaráti egzisztenciát magába foglalja és azokat egyben meg is haladni képes: **az Atyai szeretetre támaszkodó transzszisztencia**, akinek e létminőségét Szülőboldogasszony – Mária általi születésük biztosítja, ez a szülés emeli őket az őstől eredő folytonosságba, s ez a létminőségük teszi lehetővé, hogy a membrum státusba belépjenek

Három megjegyzés kívánkozik az elmondottakhoz:

- elsőként az, hogy amikor az etnikailag magyar, illetve nem magyar jelöltekkel kapcsolatban jeleztük, hogy Szentkorona tagságukhoz a szerződés szükséges, de nem elégséges feltétel, mert a tagság eléréséhez az ahhoz szükséges létkarakterrel is rendelkezni kell, illetve azt az identitásváltás folyamatában meg kell szerezni, „**más emberré kell válni**,” még nem lehetett pontosan megnevezni **e „más ember”** létkarakterét. Mostanra, Szülőboldogasszony – Mária szülőként való felismerése révén már pontosan meghatározhatjuk ennek **a membrumsághoz szükséges létkarakterét: ő az atyai szeretet transzszisztenciájának létkaraktere**
- az atyai szeretetre képes transzszisztencia születése is különbözik minden más létkarakter **születésétől**: már **nem tanítók** működésének eredménye, **nem is megszentelt emberek** révén megy végbe, mint **a keresztszülők általi szülés**, hanem **magasabb szülő, Istenasszony: Szülőboldogasszony - Mária** teszi lehetővé az Atyai szeretet őstől induló folytonossá válását biztosító születést
- nem csak a születést és az általa elérhetővé tett karaktert, hanem **a szülés-születés aktusát** tekintve is különbségeket látunk: nem **természeti aktus**, **ami a „lényt” adja** a természetek, nem is a **felhalmozódó kulturális tanulás** eredményeként szaporodik a társadalom, s nem is **egyházi szertartás** révén megy végbe, hanem **Szülőboldogasszony meghívásával** és a szülésbe való aktív bevonásával alakul ki az emberi-istennői szülés

- mestereim közül Molnár V. Józseftől hallottam, hogy a régiségben a szülés férfiaknak nélkül, csak a világi bűnöktől „tisztá szobában” történhetett meg, amikor a szakrális rokon komaasszonyok jelenlétében és a bábaasszony segítségével zajlott az aktus. a komaasszonyok, akik szakrális státusúak voltak, az állva történő szülés könnyű folyamatában, a szülő asszonyt körbe fogva Szülőboldogasszonyt megidézve, együttesen Szülőboldogasszonnyá válva vettek részt a szülésben. A résztvevők különböző szüléseknek, együtt a **szakrális szülésnek** voltak a résztvevői:
 - a **szülő asszony**, mint biológiai anya a természeti lényt szülte, amely szülést a bábaasszony irányította, a természeti test születését
 - az egyes **komaasszonyok** a testvéri szeretet egzisztenciáját „szülték:” vállalták ezen egzisztencia felnevelését
 - a komaasszonyok **Szülőboldogasszonyt** megidéző együttese pedig a transzszisztens karaktert szülte
 - s e **három szülő és három szülés és születés és körülményei**, a szülés rend szerinti véghez vitele biztosította, hogy **természeti lény, szakrális egzisztencia és a magasabb transzszisztencia** a szülés folyamatában egyesülhessen, **egységbe rendeződhessen**, s ezzel a csillagok állása által meghatározott **szakrális-erkölcsi életprogramját teljesíthesse**. S a gyermekkel akkor születtek együtt a problémák is, ha valamelyik szülő alkalmatlannak bizonyult a szülésre, s ezért az újszülött hármas karakterének integrációja sikertelennek bizonyult

7. *Gens Hungarica: a földi Jeruzsálem*

A magyar királyok egyedülként a világon „apostoli királyok,” s ezért a Pápával állnak egy szinten. Ami azzal jár, hogy ugyancsak egyedülként a világon, a pápaválasztás eredményét elfogadhatják vagy elutasíthatják, s csak elfogadó nyilatkozatuk esetén foglalhatják el a megválasztott pápák trónusukat. Ugyanakkor a magyar királyok, ugyancsak egyedülként a világon, Jeruzsálem királyai is, s ezért a világi birodalmakon uralkodó királyoknál magasabb státusú királyok: magasabb szakrális világ királyai.

Értelmezést kíván azonban, hogy mit jelent valójában ez a jeruzsálemi királyság, hogyan értsük azt, hogy Jeruzsálem? Hol találjuk azt a Jeruzsálemet, amelynek magyar királyai vannak?

E kérdések csak látszólag érintenek evidenciákat, s kiváltképpen nem földrajzi evidenciákat nem érintenek. Az a Jeruzsálem ugyanis, amelynek magyar királyai vannak, nem a földrajzi térben található, harcok dúlta közel keleti város, s nem is világi értelemben vett királya lehet ennek a Jeruzsálemnek. A földrajzi térben található Jeruzsálem első európai királya a francia kereszties Balduin volt, s így nem magyar, hanem francia trónigényt elégítene ki a világi értelemben vett királysága. És nemcsak a király nem lehetett magyar a földrajzi Jeruzsálemben, hanem a mi Jeruzsálemünket a földrajzi térben hiába is keressük, mert az nem a földrajzi, hanem a szakrális térben helyezkedik el. Azt, hogy mely szakrális térben található a mi Jeruzsálemünk, azt könnyen szemléltethetjük a templomhajó szimbolikus és allegorikus teológiai magyarázataival. A kérdésre, hogy miért „hajó” alakú a körtől, a szakrális világegyetemet és magasabb szeretetét testesítő alaktól már a római birodalmában

elválasztott, kulturálisan meghatározott templom, a következő teológiai magyarázatot szokás adni:

- mert *Noé bárkáját* mintázza, s ezen keresztül azt fejezi ki, hogy ott azok foglalhatnak helyet, akik *a felebaráti szeretet jegyében* kívánnak élni – így a templomhajó a felebaráti szeretetre vágyakozók szakrális helye
- ez a hajó, s vele a templom másod szinten a szakralitásnak kiteltebb voltát is jelképezi: *azt a helyet jelenti a földrajzi térben, ahol meg is valósul a kereszténység legfőbb törvénye: az ember-ember közötti, vagyis a felebaráti szeretet, azaz szakrális tér a földrajzi térben.* Ennek a szakrális térnek a földrajzi térben az allegorikus neve: Földi Jeruzsálem, s a magyar király ennek *a Földi Jeruzsálemnek* a királya
- a Földi Jeruzsálem megnevezésben a „földi” nem a földrajzira utal, hanem arra, hogy földi viszonyok között megvalósult, azaz tagjai természetében, rendjében és intézményeiben, működésmódjában a felebaráti szeretet jelen van. A hajó azonban mást is jelent: az *Égi Jeruzsálemet*, amelyben már nem az emberek közötti, intézményesen és karakterekben, viszonyaikban és cselekedeteikben *megvalósul az Agapé, az isteni szeretet*: ahogyan Isten szereti az embereket, és ahogyan az emberek szeretik Istent

A magyar király így nem a földrajzi stofflich Jeruzsálemnek, hanem a szakrális Földi Jeruzsálemnek a királya, s azért mert Szentkorona Országá az a helye a világnak, ahol a földi szeretet, sőt annak magasabb, atyai szeretet szintje megvalósult. Azaz a megvalósult szeretetstruktúrákból és szeretetfolyamatokból álló szeretetközösség: Gens Hungarica, Mária országa a Földi Jeruzsálem.

Történelmi komédia azonban, hogy a Habsburgok azért is akartak magyar királyok is lenni, mert a királyságok sorában császárságuknál magasabb szinten helyezkedett el Földi Jeruzsálem, az Archiregnum, amit ők, hogy legitimálják terjeszkedési vágyaikat, a földrajzi Jeruzsálemmel is azonosítottak.

Ω: a magyarság küldetése a világban: a magasabb szeretet közösségének mintaként átadása
E rész összegzéseként, lépést tehetünk Archiregnum minőségének és létmódjának megértéséhez: Szülőboldogasszonyon és Gens Hungaricán keresztül annak ősi és eredeti jellegét pillanthatjuk meg, s a magasabb szeretet közösségeként Gens Hungaricát és Mária országát a római kereszténységből hiányzó létminőség-egységet megvalósító Földi Jeruzsálemként a világ népei számára mintát adóként már testesült konkrétságában kínálja.

Erre a mintaadó ősi egységre, Szentkorona Országára tekintve, első megfogalmazását adhatjuk a magyarság Archiregnumából fakadó küldetésének a világban. Amennyiben Gens Hungarica, Mária és Szentkorona országai egyedül alkotják a megvalósult magasabb szeretet országát, láthatóvá válik a magyarság küldetése a világban:

a magyarság létfeladata, hogy mintát nyújtson a világ népeinek arra, hogy lehet, és hogy hogyan lehet a magasabb szeretet, ősi forrásokból táplálkozó szakrális közösséget a földrajzi térben megszervezni, működtetni és fejleszteni

III.

HUNGÁRIA,

A MINDENKINEK NYITOTT SZAKRÁLIS NEMZET, AZ ATYAI SZERETET KÖZÖSSÉGE

Már látjuk, hogy bár róluk, de nem egyszerűen a hunokról elnevezett ország, hanem Gens Hungarica, Szentkorona magasabb szakralitásának, ehhez illeszkedő személyekben és intézményekben való testesülése milyen elvek szerint ép-ült fel, s mi „mintájának” a lényege. Ahhoz azonban, hogy a minta ne csak elvekből és ne „csak” szakrális testesülésből álljon, azt is meg kell vizsgálnunk, hogy *Szentkorona Országá, az Archiregnum hogyan teljesedik ki testesültből életes és élhető országgá*. Olyan országgá, amely Szentkorona magasabb szakrális minőségét nemcsak testesülésében álló lehetőségként, hanem amely azt a minőséget életesé válva is hiánytalanul megőrzi. S ezen keresztül még a legjobb filozófusok számára is nehezen felfogható, azon testesülésen túli további teljesítményt is nyújtja, hogy a léttől elválasztott és ezért rontott létű élet helyett *szakralitást, testesülését és életeségét egységbe fogja, a létminőség tartó életet, életeségként és élhetősegként megvalósítja*. A kérdésre, hogy mindez a lehetetlennek tartott fejlemény hogyan lehetséges mégis, *a választ Szentkorona Archiregnumának élhetővé tett országa Hungária hordozza*.

Ebben a harmadik részben ezért, az előző részben alkalmazott túlságosan is rövidre mért – a leendő kötetben teljességében kifejtést biztosító - terjedelemben, azt vázoljuk, hogy a törzsek és Szentkorona országainak, a „tárgyi” korona kettősségét idéző *kettős: normál és magasabb szakralitású szerkezete milyen módon válik a mindennapokban élhető valósággá: Hungáriává*.

I.

HUNGÁRIA KETTŐS SZERKEZETE

Akettős szakrális Szentkorona Országá életes országgként bemutatásának első választ váró kérdése az, hogy mit is jelent pontosan, hogy Hungária kettős szerkezetű, s mit az, hogy Hungária szakrális nemzet?

1. a kettős szerkezet jelentése

Szentkorona tárgyként való vizsgálatakor, újrafelfedezésének úttörői azt mutatták ki, hogy mindkét része szakrális létminőségű. A nemzet vezetésére feljogosító „latin” korona az „uralkodás” – ami, tudjuk jól, a ma nyelvén védelmet, gondoskodást és szolgálatot, s nem

kényre-kedvre változtatható „törvényekre” hivatkozva gyakorolt zsarnokoskodás – szakrális minőségét, valamint az uralkodást irányító bölcsesség – ami a létbe való harmonikus illeszkedés tudása, s nem az ész természet legyőzéséről való ábrándozása, ami végül pusztuláshoz vezet – szakrális minőségét tartalmazza. Ugyanakkor azt is jeleztük, hogy Szentkorona e kettőssége nem „egzisztenciális” kettősség, hanem csupán aspektusainak kettőssége, amely csak egységében az, ami.

Amikor áttértünk Szentkorona testet öltésének és testesültségének vázolására, akkor is e kettősséggel találkoztunk:

- Szentkorona magasabb szakrális minőségét az új nemzedékekre, azok mindegyikére átvinni képes Nagyboldogasszony - Mária Országával, valamint
- az e magasabb, Atyai szakrális minőséget valósító Gens Hungaricával,
- amelyek egységét Szentkorona Országának Földi Jeruzsálem neve fejezi ki.

Amikor e magasabb, a testesüléssel valósággá váló szakrális létminőség Hungáriában való életessé konkretizálását vizsgáljuk, akkor is ennek a kettősségnek az egységét tapasztaljuk. Az „etnikailag” magyarok – a szabirok és onogurok – törzsei alkotják azt a vérszerződő talapzatot, amelynek szerződése alapítja meg Szentkorona szakrális testére alapozva a közös **hont**: Szentkorona magasabb szakralitását „szakrális testiből,” Gens Hungaricából életes testivé változtató Hungáriát.

Amiből először is az következik, hogy **a „hon”** – s vele a honleány és a honfi – nem csupán a modern, a természeti javak politikai határokkal körül kerített földrajzi tere – az is persze. A hon **Hungáriában Gens Hungaricát, a magasabb szakralitást jelenti**, s ezért a honfiak és honleányok, a Szentkorona tag transzszisztenciák nemek szerinti alakjai, mikor **hűségük** kerül szóba, nem a természeti javakhoz és ezek politikai határaihoz hűségeseek, hanem és elsősorban az ezt, az egységnek megfelelő szakrális matériaként, s így testeként ismerő **magasabb szakrális rendhez**. S ez a hűség minden membrumtól megköveteltetett, lett légyen etnikailag magyar, vagy az identitásváltás szabadságával élő etnikailag nem magyar, identitásalapító szerződésükben mindannyian ezt a hűséget vették magukra. Ennek a hűségnek a gyakorlásáért nyerték el jutalmaikat, s e hűség – szerződés – megszegése miatt kellett a szerződészegőt megillető büntetéssel. S éppen ez a hűség mutatkozott meg Kuczug Balázs, vagy a Czilleiek árulásában, vagy a 49- es szabadságharcunk etnikailag nem magyar hadtesteinek hűségében, s ezt tagadták meg egyesek az I. világháborúban.

Másodszor Hungária kettőssége arra is rámutat, hogy a szakrális szerződés kiinduló alanyai, a törzsek, önmagukban saját és ugyancsak, de „normális” szakrális minőséget képviselnek, akik az identitásválasztáshoz való jogukra támaszkodva léptek Gens Hungaricába, s alapították meg Hungáriát is. Az identitásváltás szabadságából az is következett, hogy szálláshelyeiken, míg a Nyugat ezt meg nem torolta, saját identitásukat gyakorolhatták a törzsek, és azok az etnikailag nem magyarok is, akik beléptek a membrum státusba. Ami azt is jelenti, hogy semmiféle „nemzetiségi elnyomás” nem létezett Hungáriában. Létezett azonban a szerződés, amelyben a hűség is feltétel volt, vállalt kötelezettség Hungária rendjét védelmezik, segítik és szolgálják, s törvényeit megtartják, s ennek értelmében a szerződéses kötelezettségek megszegőit a vállalt szankciók sújtják – ami nem etnikai és nem is nemzeti torzulás

Hungária részéről, legfeljebb a szerző. Később, a Hungária jogrendjéről szóló részben erre a tényre még visszatérünk.

2. *a kettősség egysége: a magasabb szakrális nemzet*

Amikor azt vizsgáljuk, hogy Hungáriának ez a kettős szerkezete hogyan tette lehetővé Szentkorona magasabb szakrális minőségének érvényesülését, két újabb kérdésre kell választ találnunk: egyfelől, hogy *mi az a közösségi folyamat, amely az egyének szüléhez hasonlóan, biztosítja, hogy Szentkorona szakrális minősége Hungáriában is érvényesüljön*, másfelől, hogy a kettősség egységének, vagyis Földi Jeruzsálemnek mi a megfelelője Hungáriában?

2.1. *a létminőség megvalósulási, minőségtartó folyamata*

E kérdés megválaszolásához, de tovább megyünk: megfogalmazásához a modern tudomány keretei között nincsen lehetőség. A történettudomány éppen ezt a minőségtartást nem vizsgálja kellő mélységgel, megelégszik forradalomnak – ellenforradalomnak nevezésével, segédtudománya szociológia pedig a változás problémájának komoly vizsgálata elől kitér és csak a struktúrákon belüli egyéni és csoportmozgások megmérésére vállalkozik.

Nincs is könnyű helyzetben általában a modern tudomány, és részeiként történelem, társadalom, gazdaság tudományok, ahol a minőség változásait kellene mérni. Nehézségeit részben az okozza, hogy a matematika, híven eredeti megrendelője, az állítólag azonos minőségű elemekkel foglalkozó fizika igényeihez, „számossági” modelleket dolgozott ki, de a minőségi változások, vagy mint esetünkben a minőségtartó konkretizáló műveletek leírásához szükséges mennyiségmatematika kiművelésében még gyermekcipőben jár – ami kezdeti eredményei leírásához sincsen itt elegendő hely.

Amit ezzel kapcsolatban elsőként kell kiemelnünk, az az, hogy Archiregnumnak már a Földi Jeruzsálem egységével kapcsolatos folyamatai is elegendően összetettek, e feladat megoldásához azonban Hungáriával tovább kell növelni az egységbe foglalandókat, Szentkorona magasabb szakralitású közösségének teljesebb egységét kell megértenünk.

A minőségtartás egyéni folyamatait a szakrális szülésen mutattuk be, most a közösségi szintjét is bekapcsoljuk a meg gondolásunkba. Itt a „*minőség alapítás*” létművelete adja meg a kiindulópontot, Szentkorona minőségét, magasabb szakralitását. Ezt a magasabb szakralitást a „*testesülés*” művelete-folyamata őrzi meg, mikor Gens Hungaricában, Mária országában, s ezek egységében: Földi Jeruzsálemben, éppen a magasabb szakralitás megőrzését viszi véghez.

A következő létművelet a testet öltött alapminőség „*életessé*” tétele, amely művelet nem azt fejezi, ki, hogy valamely élő kerül be a világba általa, az az alapítással és testesüléssel már megtörtént. Jelenti viszont azt, hogy ezt és csakis ezt, s kizárólag *ezt a létminőséget*, a magasabb szakralitást viszi be az élők közé; *életesíti: az élet szintjén is megjeleníti. Másként az élet intézményeiben, eljárásaiban a lehetséges határait az alap létminőség jelöli ki, s csak azt a cselekvést és működést teszi lehetővé, amely éppen ezt a létminőséget valósítja meg, s a határsértést erősen szankcionálja*. Ami azt jelenti, hogy a szakrális szerződés kiterjed az életvitelre is, s ez is a hűség tartalmát gazdagítja, s amiből jól látható, hogy *az életesség*

mindenek előtt Szentkorona életére vonatkozik, Aki, s ez csak a leszármaztatás révén lehetséges – magyar és nem magyar etnikumú, de - testrészein és tagjain keresztül a magasabb szakrális életet éli.

2.2. *az egység Hungáriában: az Atyai szakrális nemzet*

Láttuk, hogy az egység a dimenziósokaság csökkentésének folyamatára is kiterjed Archiregnumban, s a *létminőség egységét* is magába foglalja – ami persze nem kényszer, hanem éppen a magasabb létminőség elérésének lehetősége és szabadsága. S ennek alapján már válaszolhatunk a kérdésre, mely arra vonatkozott, hogy mi az a közösség, amely Hungária kettősségét a Földi Jeruzsáleméhez hasonlóan Szentkorona minőségében tartja.

A válaszhoz azonban újólág el kell távolodnunk a modernista ideológiától, mert így észlelhetjük, hogy az a közösség, amit ez, ha el is hallgat, de mégis van rá szava és hozzá elmélete is, alkalmatlan Hungária egységének a megnevezésére. Történelemhamisítást elkövetve ez az ideológia azt állítja ugyanis, hogy a nemzet modern közösség, amely a modernitás szülötte. S valóban: a polgári stofflich tartalmakkal leírható „nemzet,” a polgári nemzet valóban a XIX. század utolsó harmadának a torzszülötte. Csakhogy a nemzet valójában sok ezer éves közösség.

Hogy a nemzet ezredéves korát elfedhesse ez az ideológia, a fogalmi szint és vele a tartomány-különbség hibáját követi el: a modern polgári nemzetet a feudális királyságokkal veti össze. Abban az esetben azonban, ha a szint és a tartományhiba egyszerre való elvétését, ami még a polgári ideológia esetében is kivételes teljesítménynek számít, elkerüljük, tiszta képet kapunk:

- a királyság a feudális közösséget az uralkodás felől írja le, ezért a polgári birodalmában az „állam” –közelebbről az államtípus - a megfelelője
- s ennek felismerése lehetővé teszi, hogy azt hogy a királyság, mint irányító szervezet közösségére, azaz a polgári nemzetnek megfelelő közösségére is rákérdezzünk

Ekkor azt az eredményt kapjuk, hogy a nemzet, mint szakrális közösség, valóban sok ezer éves entitás.

Konkrétan Szentkorona minőségtartó leszármaztatottja, Hungária, az Archiregnum szakrális nemzet szintje. s minőségtartó jellege folytán az egyedüli magasabb szakralitású nemzet a világon.

Ez a magasabb szakralitású közösség az, amely a szálláshelyén törzsi jellegű, a szakrális dimenzióban pedig egyetemes szervezet kettősségét egyetlen és minőségtartó egységbe képes foglalni: a magasabb szakrális nemzet. *Archiregnum ezért egyszerre és minőség azonos módon Földi Jeruzsálem és szakrális nemzet egysége is, és csakis ebben a kettősségben minta: Archiregnum a népek számára.*

II.

A TAGOK ALAPVETŐ FELADATA HUNGÁRIÁBAN ÉS A MAGASABB SZAKRÁLIS NEMZET TAGOLÓDÁSA

A keresztény egyház felszenteltre és megszenteltre, hierarchiára és világiakra tagolódik, amiből az következik, hogy a Római Egyházban a tagok alapvető feladata is kettős jelleget ölt. Az Egyház megszentelt tagjaiként az a feladatuk, hogy minden cselekedetüket üdvjavakban való gazdagodásukra, s ezen keresztül üdvözülésük biztosítására végezzék. Világiakként azonban, kiváltképpen a rendiségtől kezdődően, a stofflich jószágokban való bővelkedés elérése ösztönzi és szervezi cselekedeteiket. Annak következtében, hogy Szentkorona Földi Jeruzsálemként és magasabb szakrális nemzetként, Gens Hungaricaként és Hungáriaként létminőség egységet alkot, ahogyan részei és tagjai sem, az alapvető feladatuk, sem etnikai magyarként, sem etnikai nem-magyarként, nem válik ketté, hanem a más népek számra mintának számító, egyetlen szakrális rendnek felel meg.

I.

A SZENTKORONA RÉSZEK ÉS TAGOK ALAPFELADATAI

A kérdés, hogy ez hogyan lehetséges, s hogy ebből következően mi várható el Szentkorona részeitől és tagjaitól, akár etnikai magyarok, akár nem, legalább két alkérdés megválaszolását teszi elkerülhetlenné:

- ki az, akit ezek a kötelezettségek illetnek és
- mik az alapkötelezettségeik?

A terjedelemre tekintettel itt Szentkorona „részeiről” csak azt jegyezzük meg, hogy ezek Szentkorona testére, leszármaztatásának a testrészei szintjére vonatkoznak, s például a törzseket, vagy az etnikailag nem magyarok taggá válni akaró közösségeit foglalják magukba, azoknak szakrális anyagi feltételeivel együtt, s testrészként, azaz közösségként feladatuk ugyanaz, mint a személyes tagoknak

1. *Hungária tagja: a Hungarus*

Szentkorona emberi alakjainak eddig a létminőségére utaló neveit emeltük ki, most azonban már elkerülhetetlen, hogy konkrét karakterneveiket is szóba hozzuk.

Az első, azaz Szentkorona szintjén szentkorona tagját membrumnak nevezik. A második szinten, Szülőboldogasszony – Mária gyermekeként létminőségét, a transzszisztenciát hozhattuk szóba. amikor e létminőséget karakternévvel akarjuk megnevezni, akkor Gens

Hungarica tagjaként, "Hungaricus" a neve – így az etnikailag nem magyarok számára is elérhető karakter, a „Hungaricus” volt. Amikor a minőségőrző leszármaztatás útján Hungáriához érünk, Hungária tagja a „Hungarus” néven vonult be a történelmi karakterek közé, s Hungarus is lehetett etnikai magyar, s az etnikai magyar sem lehetett Hungarus, ha a megfelelő szerződést nem kötötte meg, vagy, ha súlyosan megszegte azt.

Mindezek alapján a válasz a kérdésre, hogy ki volt Hungária tagja, a válasz az, hogy a Membrumságát és Hungaricus voltát egységben tartalmazó Hungarus a tagja Hungáriának, akik szerves egységbe fogott sokdimenziós emberek voltak a Hungarusok, akikre nézvést a szerződés a Hungáriával kapcsolatos és Hungáriában teljesítendő alapfeladatok teljesítését kötelezővé tette

2. *a Hungarusok szerződött alapfeladatai*

Igen röviden, csak a lényegre korlátozva e feladatokat, azt emeljük ki, hogy azok elsődlegesen Szentkorona és életes testének, és részeinek, Gens Hungaricának, Mária országának és a Földi Jeruzsálemnek, valamint tagjainak a ***védelme, gondozása és ápolása, valamint szolgálata*** volt a Membrum-Hungaricus minőséget is magába foglaló ***Hungarus szerződött alapfeladata***.

Az alapfeladat teljesítése etnikai magyarokat és nem magyarokat egyaránt jutalmazta ezen alapfeladatok teljesítéséért, s az etnikai magyarokat és nem magyarokat, szerződésszegésük mértékében büntette.

X X X

A Hungarusok alapfeladatainak tisztázása lehetővé teszi, hogy Hungária életes közösségének sajátosságait, működésének a magasabb szakrális rendnek megfelelő élet különböző tartományaiban való szabályait is megérthetővé tesszük – amihez természetesen Szentkorona személy voltát is figyelembe kell venni. A következőkben ezek közül az élettartományok közül néhány fontosabbnak a sajátosságait vázoljuk fel, amely vázlatból világossá válik, hogy nemcsak közösségeiben, de működésükben is alapvetően tértek el a nyugatitól, s mert magasabb létre voltak alkalmasak, válhattak számukra Pápa által felmutatott mintává, Archiregnummá.

III.

JOG, GAZDASÁG, POLITIKA, KÖZÖSSÉG HUNGÁRIÁBAN

jog

a döntő: szerződéssel kerül alapításra, mégpedig a tartalmazó magasabb identitás felvételével

ez is sajátosság: Európát a magánönzés világi királyságokra szabdalta szét, ahol az együttműködés magánszerződéseken alapult, s a magánkirályságok fenntartását szavatoló kétféle fölérendelt alakzatot vajúdott ki:

- a föderációt és
- a konföderációt

Hungária ezzel szemben elválaszthatatlanul egybe tartozik a kettőt

. a szakrális rend szerinti tagolódás Gens Hungaricában

ha a szakrális nemzet tagjai, akkor a közöttük lévő különbségek is e szakrális nemzet tagolódás: egymás közt: rang szerint, ami a szeretetben való gazdagodás képessége szerinti differenciát jelent – ettől eltér a szakrális erővel való kapcsolattartás: jelek adják tudtul: többlet fogak, ujjak például

IV.

A MAGASABB SZAKRÁLIS NEMZET FENNTARTÁSA AZ IDŐBEN

1. fenntartás: tradálás, ennek intézményesülése

tradálás: nem a vér szerinti vagyon és hatalmaskodás örökítés, mint a modern és globális birodalmakban, hanem a magasabb szakralitás – megújító - fenntartása

2. a tradálás „karrierpályája”

nemcsak a jelenről gondoskodik Hungária, hanem a jövőről is: a tradálás intézményrendszerét építette ki, amit vegyített a kereszténnyel, s már e vegyítetet vázoljuk

a születést láttuk: Nagyboldogasszony által védelmezett és segített egyesülése testnek, léleknek és szellemnek

X X X

IV.**MI HÁT AZ ÓSI EREDETŰ ÉS KÖVETENDŐ MINTA:
ARCHIREGNUM?**